

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .4.

MADDENİN ARDINDAKİ SİR

HARUN YAHYA

بسم الله الرحمن الرحيم

Bu kitap Harun Yahya'nın konuyla ilgili olarak daha önce kaleme aldığı eserlerinden bazı bölümlerin derlenmesi ile oluşturulmuştur. Amaç, okuyucuların Harun Yahya serisinin tamamını okuyabilmesidir.

Cep Kitapları Serisi hazırlanırken, Türk halkının içinde bulunduğu ekonomik durum göz önüne alınmış, bu duruma uygun fiyatlarla okuyucuya hizmet etmek amaçlanmıştır.

Bu seri hazırlanırken kendisinden alıntılar yapılan kitapların orijinallerine, Harun Yahya'nın eserlerini satan tüm kitapçılardan veya www.harunyahya.org internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorisinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorisinin bir aldatmaca olduğu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır. Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmiş herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .4.

MADDENİN
ARDINDAKİ
SİR

HARUN YAHYA

Mart, 2002

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'nin de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve ke-mal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini tüm dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin

netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalmabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

KÜLTÜR
YAYINCILIK

Çatalçeşme sk. Üretmen Han No: 29/7
Cağaloğlu - İstanbul Tel : (0 212) 511 44 03

Baskı: Nesil Matbaacılık

---

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

8

MADDENİN GERÇEK YÜZÜ

11

ALGILAR DÜNYASI

33

KULEDEKİ KÜÇÜK ADAM

70

KONUNUN KURAN'DAKİ YERİ

78

SONUÇ

95

GİRİŞ

"Maddenin ardındaki sır" konusu, herşeyin yalnızca madde ve maddeler arasındaki etkileşimden ibaret olduğunu iddia eden materyalizmi yerle bir eden bilimsel bir konudur. Bu, yeni bir felsefe ya da bir ideoloji değil, her insanın ister istemez içinde olduğu, yaşadığı, anlaşılması kolay, bilimin çeşitli alanlarında uzun yıllar önce ispatlanmış bir gerçektir.

Bu gerçeği; **'Hayatımızı meydana getiren herşey ruhumuz tarafından idrak edilen algılar bütünüdür. Dünyamızı ve bütün varlığımızı anlamlı kılan şeyleri, bir rüya gibi, sadece görüntü olarak beynimizde algılayabiliriz, asılları ile muhatap olamayız'** şeklinde özetlemek mümkündür.

Bu konu, aslında yeni keşfedilmiş, daha önce bilinmeyen bir konu değildir. Bu gerçek, Kuran'da bir kısım ayetlerde işaret edildiği gibi, bazı ayetlerin daha iyi anlaşılmasında da anahtar rol oynamaktadır. Tarih boyunca Allah'ın gönderdiği elçiler, derin düşünen ve bilinçli insanlar, bu gerçeği toplumlara açıklamışlardır.

Yapılan bu açıklamalardan bir kısmına ait metinler günümüze kadar ulaşmıştır. Özellikle orijinal metinleri tahrif edilen hak dinlerin dejenerasyona uğramış farklı akımları, bu gerçeği mistik bir sır olarak muhafaza etmek istemişlerdir. Dolayısıyla Zerdüştlük, Budizm, Ta-

oizm, Yahudilik, Hıristiyanlık gibi dinlerin elde kalan metinlerinde de bu gerçeği bulmak mümkündür. Eski Yunan felsefecilerinden Pisagor, Elea Okulu, özellikle "Mağara İdesi"yle Eflatun ve onları takip eden birçok düşünür bu konuyu bir yönüyle açıklamışlardır. Daha sonraki dönemlerde de bu konu, değişik görüş ve yorumlar altında, derin düşünüp gerçeğin farkına varmış kişiler tarafından anlatılmış ve öğretilmiştir.

Maddeciliği, yani tek mutlak varlığın madde olduğunu, iddia eden materyalist felsefeyi savunan görüş ve zihniyetler tarafından örtülmeye çalışılan bu gerçek, İrlandalı bir din adamı ve filozof olan Berkeley tarafından 18. yüzyılda yeniden gündeme getirilmiş ve kendinden sonraki bütün düşünce dünyasını değiştirmiştir.

Ancak Charles Darwin'in evrim teorisini ortaya atmasından sonra maddeci görüşe sahip çevreler, bilimsel bir cevap veremedikleri Berkeley'i hakaret ve iftirayla gözden düşürmeye çalışmışlardır. Bunlardan biri, Bertrand Russell'dır. Ancak Russell, maddeci çevrelerin en güvendikleri düşünür olmasına ve bu görüşün en güçlü savunucusu olarak görülmesine rağmen, Berkeley'in anlattığı bu gerçeği tamamen göz ardı edememiş, *Felsefenin Problemleri* adlı eserinde durumu şöyle değerlendirmiştir:

... Berkeley, herhangi bir mantıksızlığa düşmeden, maddenin varlığını reddetmenin mümkün olduğunu ve eğer bizden bağımsız olarak bir şey mevcut olsa bile duyularımız tarafından algılanamayacağını, ispatlama onuruna sahiptir.

Russell, her ne kadar aksini iddia etse de, yukarıdaki ifadeleri ile bu gerçeği aslında inkar edemediğini, hat-

ta istemeden de olsa kabul ettiğini açıkça ifade etmektedir.

Aslında sadece Russell değil, materyalist felsefe çöktürdür. 21. yüzyıla girerken, Einstein'dan başlayarak modern fizik, kuantum fiziği, astronomi, psikoloji, anatomi gibi bilim dallarında ortaya çıkan gelişmeler, materyalist dünya görüşüne sahip, eski bilim anlayışını savunan çevreleri derinden yaralamıştır. Fosil araştırmaları, genetik bilimi gibi alanlarda yapılan çalışmalarla materyalist felsefeye temel oluşturan evrim teorisi çökmüş, optik, psikoloji gibi alanlarda yapılan çalışmalarla idrak sistemi çözülmüş, astronomi çalışmalarının sonunda Big Bang, yani evrenin ve maddenin bir başlangıcı olduğu keşfedilmiş, atom ve atomaltı parçalarının araştırılması ise bütün klasik fiziği tersine çevirerek rölativiteyi, yani zamanın izafi bir kavram olduğu gerçeğini ispatlamıştır.

Bilim alanında Allah'ın varlığını ve tüm evren üzerindeki sonsuz hakimiyetini sayısız kere teyid eden bu gelişmeler, taassubun ve ön yargının temsilcisi olan materyalist düşünürleri çaresiz bırakmıştır. Bu çaresizlik günümüzde de devam etmektedir. Televizyonda, okullarda, konferanslarda karşımıza çıkan birçok bilim adamı ve düşünür, dışımızdaki dünyaya ulaşmamızın mümkün olmadığını, beynimizde hissedilen algılardan ibaret bir hayatı yaşadığımızı bildikleri halde bilmezlikten gelmekte, insanlara bu gerçeği anlatmamakta, hatta sanki böyle bir gerçek hiç yokmuş gibi hareket etmektedirler.

Ancak materyalistler bilmelidirler ki, gerçekleri görmezlikten gelmek bir çözüm değildir.

MADDENİN GERÇEK YÜZÜ

Gören Gözlerimiz Değildir,

Görüntü Beynimizde Oluşur

Hayatımız boyunca aldığımız telkinle, tüm dünyayı gözlerimizle gördüğümüzü zannederiz. Hatta "gözlerimiz dünyaya açılan pencerelerimizdir" diye biliriz. Oysa, görmenin bilimsel açıklamasına göre gerçek böyle değildir; çünkü biz **gözlerimizle görmeyiz**. Gözlerimiz ve gözlerimize bağlı olan milyonlarca sinir hücremiz, sadece 'görme olayının' gerçekleşmesi için beyne mesaj ileten kablo görevine sahiptirler. Görme olayının nasıl gerçekleştiğini lise bilgilerimizden hatırlayacak olursak bu gerçeği daha kolay fark edebiliriz.

Bir cisimden gelen ışık, göz merceğinden geçer ve gözün arka tarafındaki ağ tabakanın üzerine baş aşağı ve iki boyutlu bir görüntü bırakır. Ağ tabakadaki çubuk ve koni hücreler, bazı kimyasal işlemlerden sonra bu görüntüyü elektriksel akıma dönüştürür. Bu elektriksel akımlar, göz sinirleri aracılığı ile beynin arka kısmında yer alan görme merkezine götürülür. Beyin ise bu gelen sinyali anlamlı ve üç boyutlu görüntü haline getirir.

Örneğin biz bir çocuk parkında oyun oynayan çocukları izlediğimizde, bu çocukları ve parkı gözlerimizle görmeyiz; çünkü bu manzaraya ait görüntü gözümüzün önünde değil, beynimizin arka tarafında oluşur.

Burada çok yüzeysel olarak anlattığımız görme, ger-

MADDENİN ARDINDAKİ SIR

çekte son derece olağanüstü bir işlemdir. Işık demetleri anında ve kusursuz şekilde elektrik sinyallerine dönüştürülmekte ve sonra bu elektrik sinyalleri, üç boyutlu, rengarenk, ıslıl ıslıl bir dünya olarak bize görünmektedir. *Eye and Brain* (Göz ve Beyin) kitabının yazarı R. L. Gregory bunu fark etmiş kişilerden biri olarak görme sistemindeki muhteşem yapıyı şöyle ifade eder:

Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor ve biz çevremizde bunları sağlam nesnelere olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların

**GÖRDÜĞÜMÜZ VE SAHİP OLDUĞUMUZ HERŞEY
BEYNİMİZDE OLUŞAN BİKER GÖRÜNTÜDÜR**

sonucunda nesnelere dünyasını algılıyoruz ve bu bir mucizeden farksız aslında.¹

Tüm bunlar bizi hep aynı gerçeğe götürmektedir: Biz hayatımız boyunca, dünyayı bizim dışımızda zannederiz. Oysa, **dünya herşeyiyle bizim içimizdedir.** Biz, dışımızda sandığımız dünyayı aslında içimizde, beynimizdeki küçücük bir noktada görürüz. Örneğin, bir holding patronu, holding binasını, şehir dışındaki fabrikasını, otoparktaki arabasını, deniz kıyısındaki yalısını, marina-daki yatını, emrinde çalışan yüzlerce insanı, avukatlarını, ailesini, dostlarını hep kendi bedeninin dışında bulunan varlıklar olarak düşünür. Oysa bunların hepsi, bu kişinin kafatasının içinde, beyninin arka tarafındaki küçücük bir bölgede oluşan görüntülerdir.

Söz konusu kişi bu gerçeği bilmez, bilse de düşünmek istemez. Ama son model arabası ile geldiği holdingin önünde gururla dururken esen hafif bir rüzgar gözüne toz kaçmasına neden olsa, bu gerçeği hemen anlayabilir. Tozdan dolayı kaşınan sağ gözünü, gözü açıkken hafifçe kaşındığında holding binasının yukarı aşağı veya sağa sola doğru gidip geldiğini görecektir. İşte o zaman, düşünen bir insan, gördüğü görüntünün kendi dışında sabit bir varlık olmadığını anlar. Çünkü gözünü kaşınmasıyla görüntü gidip gelmektedir.

Sonuç olarak şu bir gerçektir ki, **her insan hayatı boyunca gördüğü herşeyi beyninde görür ve hiçbir zaman gördüklerinin asıllarına ulaşamaz. Gördükleri, dışarıda var olduğunu varsaydığı görüntülerin beyninde oluşan birer kopyasıdır. Bu kopyanın aslına uygun olup olmadığı, dahası bir aslının var olup olmadığı ise bizim bilgimizin dışındadır.**

Bir materyalist olmasına rağmen, Alman psikiyatri ve nöroloji profesörü Hoimar von Ditfurth, bu bilimsel gerçek hakkında şunları söyler:

Argümanlarımızın hareket ettirici kolunu nereye yerleştirirsek yerleştirelim, sonuç değişmiyor: Etiyle kemiğiyle karşımızda duran, **gözümüzün gördüğü şey, 'dünya' değildir, sadece onun imgesidir; bir benzeridir; orijinalle ne kadar örtüştüğü tartışılır bir izdüşümüdür.**²

Örneğin şu anda başınızı kaldırıp içinde bulunduğunuz odaya baktığınızda gördüğünüz, sizin dışınızdaki oda değildir. Siz odanın, beyninizin içinde oluşan kopya görüntüsünü görürsünüz. Ve hiçbir zaman bu odanın aslını duyularınız aracılığı ile görmenize imkan yoktur.

Kapkaranlık beyninizin içinde aydınlık ve rengarenk bir görüntü nasıl oluşur?

Gözden kaçırılmaması gereken çok önemli bir nokta daha vardır; kafatası ışığı içeri geçirmez. Yani beynin bulunduğu yer kapkaranlıktır, dolayısıyla beynin, ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir. **Ancak siz, mucizevi bir şekilde bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz.** Rengarenk bir doğa, ıslıl ıslıl bir manzara, yeşilin her tonu, meyvelerin renkleri, çiçeklerin desenleri, güneşin parıltısı, kalabalık bir sokaktaki tüm insanlar, trafikte hızla yol alan araçlar, bir alışveriş merkezindeki yüzlerce çeşit kıyafet olmak üzere herşey bu zifiri karanlık yerde oluşur.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım. Karşımızda alev alev yanan bir mangal ateşi olduğunu düşünelim. Bu mangalın karşısına geçip onu uzun süre izleye-

biliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, mangaldan gelen ışığın, parıltının ve sıcaklığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olamaz. Mangaldaki alevin ışığını ve sıcaklığını hissettiğimiz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır ve ısısı hiç değişmez. Kapkaranlık beynin içinde, elektrik sinyallerinin rengarenk, ışıltılı, aydınlık bir görüntüye dönüşmesi olağanüstü büyük bir mucizedir. Bu olayın üzerinde derin düşünen insan, ne kadar hayranlık uyandıran bir olayla karşılaştığını hemen anlayacaktır.

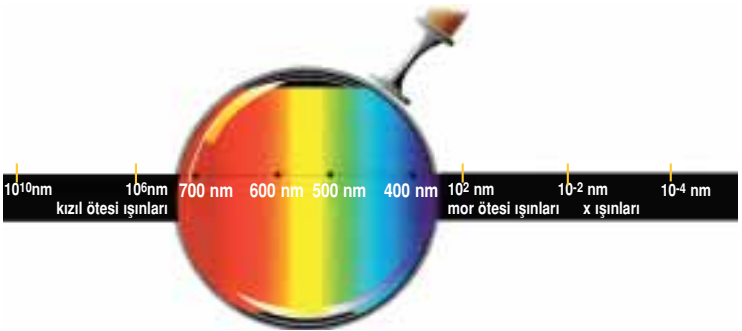
- Dışarıda Işık Yoktur

Günümüzde bilim adamlarının son bilimsel bulgular ışığında vardıkları ilginç bir gerçek vardır: Dünyamız gerçekte zifiri karanlıktır. Çünkü bugün artık bilinmektedir

ki, ışık tamamen subjektif bir kavramdır; yani insanların beyninde bir algı olarak oluşur. Gerçekte dış dünyada ışık yoktur. Ne lambalarımız, ne araba farları ne de en büyük ışık kaynağımız olarak bildiğimiz Güneş gerçekte ışık saçmaz.

Güneş ve diğer 'ışık kaynakları', sadece çok çeşitli dalga boylarında farklı türde elektromanyetik parçacıklar saçar. Bu parçacıklar yapılarının öngördüğü şekilde evrene yayılır. Bunlardan bir kısmı dünyamıza ulaşır ve yine yapılarının gerektirdiği çeşitli etkiler oluşturur. Bu etkiler, parçacığın hacmine, ağırlığına, hızına, frekansına göre değişir.

Örneğin birçok radyoaktif parçacık vücudumuzun içinden geçip gider. Onları ancak kurşun levhalar durdurabilir. Bu parçacıkların bazıları o denli ağır ve enerji yüklüdürler ki, çoğu zaman çarptıkları molekülü parçalayarak yollarına pek sapmadan devam ederler. Bu, radyasyonun kansere yol açmasının altında yatan nedendir. Daha güçsüz bir tür radyasyon olan röntgen ışınlarından

Gözlerimiz sadece mor ötesi ile kızıl ötesi ışınlarının arasında kalan ışınları görebilir.

yararlanılarak röntgen makinaları üretilmiştir. Bu makinaların yaptığı iş, radyo dalgalarının oluşturduğu etkiyi 'görülebilir ışığa' çevirmek, yani gözlerimiz tarafından algılanabilir hale getirmektir.

Radyo dalgaları parçacık içermedikleri için çarpışma anında insana zarar vermezler. Bu dalgalar hiçbir duygumuz tarafından algılanamaz ancak evlerimizdeki radyolar bunları kulaklarımız tarafından duyulabilir ses dalgalarına çevirir. Radyoda bir yayın yokken duyulan hışırtı, aslında güneş ve tüm yıldızlar tarafından evrenin başlangıcından bu yana yayılan kozmik fon radyasyonunun 'sesidir'. Burada 'ses' kelimesi ile kastedilen, bu dalgaların radyolarımız tarafından işlenerek kulaklarımız tarafından duyulabilir hale getirilmesinden sonra beynimizde oluşturdukları algıdır.

'Işık' dediğimiz algıya kaynaklık eden fotonlar ise çok daha hafif parçacıklardır ve çoğunlukla ilk çarptıkları atomdan sekerler. Üstelik bunu yaparken çarptıkları yere pek bir zarar da vermezler. Frekansları yani titreşim hızları nedeniyle daha fazla enerji yüklü olan mor ötesi (ultraviyole) ışınları, cildimize nüfuz edebilir ve bazen genetik şifremizde bozulmalara neden olabilir. Belli saatlerde güneş ışığına çok fazla maruz kalmanın kansere neden olabilmesi bundandır.

Frekansları gereği kızıl ötesi (enfraruj) olarak adlandırılan fotonlar ise çarptıkları yüzeyde enerjilerinin bir kısmını bırakır ve buradaki atomların titreşim hızını yani ısını artırırlar. Bu yönleriyle kızıl ötesi ışınlar ısı ışınları olarak da adlandırılır. Akkor haline gelmiş bir kömür sobası veya bir elektrik sobası bol miktarda kızıl ötesi ışın yayar. Bu ışınlar cildimiz tarafından sıcaklık hissi ola-

rak görülür, yani algılanır.

İşte fotonların bir kısmı da vardır ki frekansları mor ötesi ve kızıl ötesi ışınların arasında kalmıştır. Bunlar gözümüzün arkasındaki retina tabakasına düştüğünde buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline çevrilirler. Biz de gerçekte fiziksel birer parçacık olan fotonları "ışık" olarak algılarız. Eğer gözümüzdeki hücreler fotonları "ısı parçacıkları" olarak algılasalardı, o zaman bizim için ışık, renk ve karanlık olarak adlandırdığımız kavramlar hiçbir zaman olmayacak, cisimlere baktığımızda onların sadece "sıcak" veya "soğuk" olduklarını hissedecektik.

- Renkler Beynimizde Oluşur

Biz doğduğumuz andan itibaren çevremizde renkli bir dünya görür, rengarenk bir ortamla muhatap oluruz. Oysa evrende tek bir renk dahi yoktur. Renkler beynimizin içinde oluşur. Dışarıda sadece farklı dalga boylarına sahip elektromanyetik dalgalar vardır. Gözümüze ulaşan, bu farklı dalga boylarındaki enerjidir. Yukarıda da belirtildiği gibi biz buna ışık deriz, ancak bu bizim bildiğimiz anlamda parlak, aydınlık bir ışık değildir, sadece bir enerjidir. Beynimiz, bu farklı dalga boylarına sahip enerjiyi yorumladığında biz bunları "renkler" olarak görürüz. Oysa ne denizler mavi, ne çimenler yeşil, ne toprak kahverengi, ne de meyveler renklidir. Onlar, sadece beynimizde öyle algıladığımız için öyledirler. Bilinç ve beyin konusunda yazdığı kitapları ile tanınan Daniel C. Dennet, bu gerçeği şöyle özetler:

Ortak kaniya göre bilim, renkleri fiziksel dünyadan kaldırmış ve yerine sadece renksiz, farklı dalga boylarındaki elektromanyetik ışınları bırakmıştır.³

Dennet, beyinle ilgili bir kitabında, renklerin meydana gelişi hakkında ise şunları söylemektedir:

Dünyada renk yoktur; renk sadece bakanın gözünde ve beyninde oluşur. Nesnelere ışığın farklı dalga boylarını yansıtırlar, ancak bu ışık dalgalarının rengi yoktur.⁴

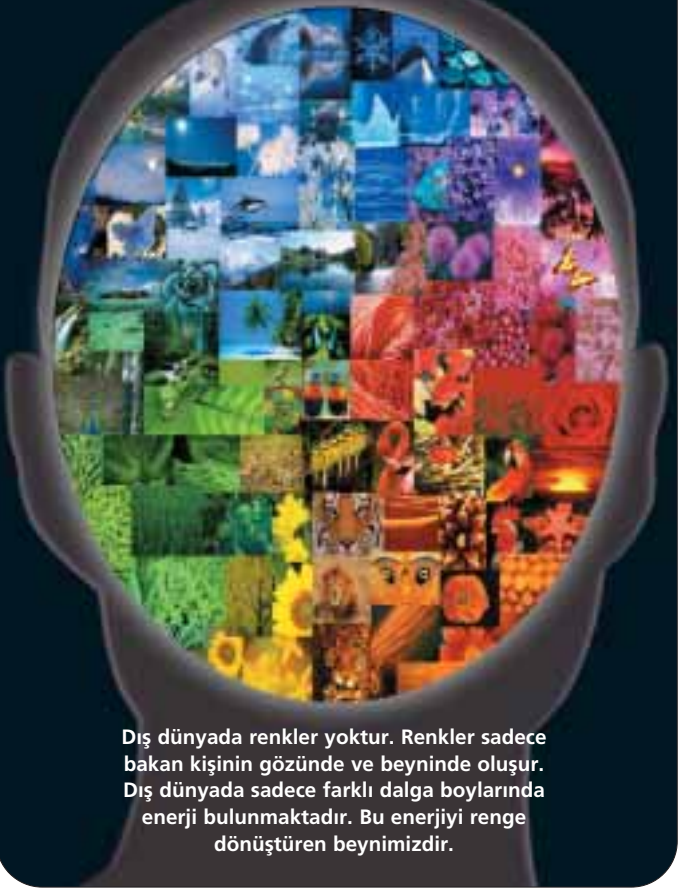
Bu bilimsel gerçeğin daha iyi anlaşılması için renkleri nasıl gördüğümüzü kısaca inceleyelim.

Güneşten gelen ışıklar bir cisme çarptıklarında, her cisim ışığı farklı dalga boyunda yansıtır. Bu farklı dalga boylarındaki ışık göze ulaşır. (Burada ışık olarak bahsedilenin, aslında elektromanyetik dalgalar ve fotonlar olduğunu, bizim tanıdığımız ışığın sadece beynimizde oluştuğunu unutmamak gerekir.) Rengin algılanması gözün retina tabakasındaki koni hücrelerinde başlar. Retinada, ışığın belli dalga boyuna tepki veren üç ana koni hücre grubu vardır. Bu hücre gruplarının birincisi kırmızı, ikincisi mavi, üçüncüsü ise yeşil ışığa hassastır. Bu üç farklı koni hücrelerinin farklı oranlarda uyarılmaları sonucunda milyonlarca farklı renk tonu ortaya çıkar. Ancak, ışığın koni hücrelerine ulaşması renklerin oluşması için yeterli değildir. Johns Hopkins Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden araştırmacı Jeremy Nathans, gözdeki hücrelerin renkleri oluşturmadığını şöyle belirtir:

Bir koni hücrelerinin tek yapabildiği, ışığı yakalayıp yoğunluğu hakkında bilgi vermektir. Renk hakkında size hiçbir şey söylemez.⁵

Koni hücreleri algıladıkları bu renk bilgilerini, sahip oldukları pigmentler sayesinde elektrik sinyallerine dönüştürürler. Bu hücrelere bağlı olan sinir hücreleri de elektrik sinyallerini beyindeki özel bir bölgeye iletirler.

**TÜM RENKLER BEYNİMİZDE OLUŞUR,
DIŞ DÜNYADA RENK YOKTUR**

Dış dünyada renkler yoktur. Renkler sadece bakan kişinin gözünde ve beyinde oluşur. Dış dünyada sadece farklı dalga boylarında enerji bulunmaktadır. Bu enerjiyi renge dönüştüren beynimizdir.

İşte hayatımız boyunca gördüğümüz rengarenk dünyanın oluştuğu yer beyindeki bu özel bölgedir.

Dolayısıyla beynimizin dışında renkler yoktur, ışık da yoktur. Sadece elektromanyetik dalgalar veya parçacık-

lar şeklinde hareket eden bir enerji vardır. Hem renkler hem de ışık sadece bizim beynimizdedir. Yani biz bir gülü kırmızı olduğu için kırmızı renkte görmeyiz. Bizim bir gülü kırmızı görmemizin nedeni, retinamıza çarpan enerjinin, beynimiz tarafından kırmızı olarak yorumlanmasıdır.

Renk körlüğü, renklerin beynimizde oluştuğunun önemli delillerindendir. Bilindiği gibi gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Bu durumda birçok insan yeşil ile kırmızıyı birbirinden ayırt edemez. Bu durumda dışarıdaki nesnenin "renkli" olup olmaması önemli değildir. Çünkü biz nesnelere onlar renkli olduklarından dolayı renkli görmeyiz. Burada varmamız gereken sonuç şudur: Varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil beynimizdedir. Bizler hiçbir zaman algılarımızı aşmış, dışarıya ulaşamayacağımız için maddelerin ya da renklerin varlığını da bilemeyiz. Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

Kısaca, aynı şeyler, aynı zamanda bazıları için kırmızı, bazıları için sıcak başkaları için tam tersi olabiliyorsa, bu demektir ki biz yanılsamaların etkisindeyiz ve 'şeyler' ancak bizim zihnimizde vardır...⁶

Beynimizin Dışında Işık, Ses, Renk Yoktur, Sadece Enerji Vardır

Algıladığımız herşeyin beynimizde meydana geldiği bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek olmasına rağmen, insanların çoğu, beynimizin dışında bu görüntülerin asılları

olduğunu zan ve iddia ederler. Bu, hiçbir zaman ispatlayamayacakları bir iddiadır. Ayrıca, maddeyi dışarıda var zannetseler bile, daha önce de belirtildiği gibi beynimizin dışında ne ses, ne ışık, ne de renkler bulunmaktadır.

Madde vardır diye ısrar edenlerin iddialarını geçersiz kılan bilim dallarından bir diğeri ise kuantum fiziğidir. Kuantum fiziğinin bize gösterdiği en önemli gerçeklerden biri, materyalistlerin, dokunduklarında sertliğini hissettikleri için mutlak bir varlık sandıkları maddenin % 99.9999999'unun boşluk olduğudur. Fizik ve psikoloji alanında yaptığı çalışmalarla tanınan ve özellikle insan bilinci hakkındaki açıklamaları ile birçok kitaba sahip olan Peter Russel, *From Science To God* (Bilimden Allah'a) isimli kitabından derlenerek hazırlanan bir makalesinde bu gerçeği şöyle açıklamaktadır:

Örneğin madde ile ilgili düşüncelerimizi ele alın. 2000 yıldır, atomların katı maddeyi oluşturan küçük toplar olduklarına inanıldı. Daha sonra, fizikçiler atomların daha küçük atom altı parçacıklardan (elektronlar, protonlar ve nötronlar gibi) oluştuğunu buldular. Model, ortada bir çekirdek ve çevresinde dönen elektronlara dönüştü.

Bir atom çok küçüktür. Çapı 25.4 milimetrenin milyarda biri kadardır. Ancak atomaltı parçacıklar, atomdan yüz binlerce kez daha küçüktür. 20. yüzyılın başlarında İngiliz fizikçi Sir Arthur Eddington "madde bir hayalet gibi boş bir mekan" diyerek bu durumu açıklamıştır. Daha açık konuşmak gerekirse, maddenin % 99.9999999'u boştur. Kuantum teorisinin ilerlemesi ile, bu küçük atomaltı parçacıkların dahi katı maddeler olamayacakları bulundu. Hatta

maddeye benzer hiçbir yönleri yok. Daha çok bulut kümeleri gibiler. Çoğunlukla parçacık şeklinde değil de dalga şeklinde görünüyorlar.⁷

Görüldüğü gibi insanlar her ne kadar beyinlerinde gördükleri görüntülerin dışarıda asılları var diye ısrar etseler de, bilimsel bulgular, beynimizin dışında sadece enerji dalgalarının, enerji paketçiklerinin bulunduğunu bizlere göstermektedir. Maddeyi oluşturan atomlar ve atomaltı parçacıklar da gerçekte boşluktan meydana gelen enerji kümeleri gibidirler. Sonuçta bazı insanlar maddeyi var zannetseler bile, madde boşluktan oluşmaktadır.

Gerçekte Allah maddeyi bir görüntü olarak, bu özellikler ile yaratmaktadır.

Bütün Sesleri Beynimizde Duyarız

Duyma işlemi de aynı görme gibi gerçekleşir. Diğer bir deyişle dış dünyaya ait görüntüleri nasıl beynimizin içinde görüyorsak, sesleri de beynimizin içinde duyarız. Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi ile toplayıp orta kulağa iletir. Orta kulak ise aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır. İç kulak da bu titreşimleri sesin yoğunluğuna ve sıklığına göre elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Beyinde birkaç konaklamadan sonra mesajlar, son olarak bu sinyallerin işleme koyulup yorumlandığı duyma merkezine iletilirler. Böylece duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Dolayısıyla, beynimizin dışında sesler değil, ses dalgaları olarak bilinen fiziksel titreşimler vardır. Bu ses dalgalarının sese dönüştüğü yer ise dışarıya veya kulağımız değil, beynimizin içidir. Yani gören gözlerimiz olma-

Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir. Orta kulak ise aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır. İç kulak da bu titreşimleri sesin yoğunluğuna ve sıklığına göre elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir.

dığı gibi, duyan da kulaklarımız değildir. Örneğin, en yakın arkadaşınızla sohbet ederken, arkadaşınızın görüntüsünü beyninizde izler, sesini de beyninizin içinde dinlersiniz. Ve nasıl beyninizdeki görüntü üç boyutlu, derinlik hissi ile oluşursa, arkadaşınızın sesi de size derinlik hissinin onaylayacak şekilde gelir. Örneğin arkadaşınızı sizden uzakta görüyorsanız veya arkanızda bir yerde oturuyorsa, sesinin de yerine göre derinden veya çok yakınından ya da arkanızdan geldiğini zannedersiniz. Oysa arkadaşınızın sesi ne arkanızda ne de uzağınızdadır. Arkadaşınızın sesi, sizin içinizde, beyninizdedir.

Tüm Kokular Beynin İçinde Meydana Gelir

Bir insana kokuları nasıl hissettiği sorulsa, muhtemelen 'burnumla' diyecektir. Oysa çoğu insanın kesin bir gerçek olarak gördüğü bu cevap doğru değildir. Yale Üniversitesi'nden nöroloji profesörü olan Gordon Shepherd **'Burnumuzla kokladığımızı düşünürüz,**

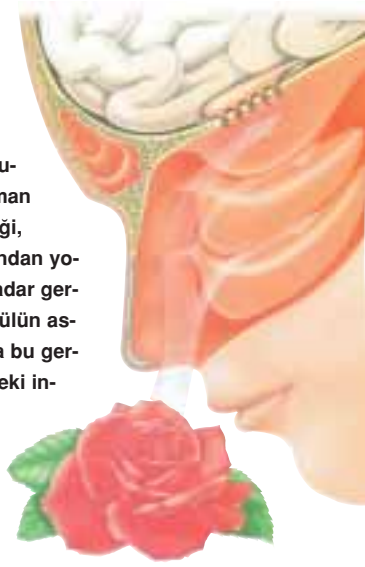
ama bu sanki 'kulak memesi ile duyuyoruz' demek gibi bir şeydir' sözleriyle bunun doğru olmadığını açıklamaktadır.⁸

Koku algımızın işleyişi diğer duyu organlarımızın işleyişine benzer. Aslında burnumuzun dışarıdan görünen bölümünün görevi, sadece bir kanal gibi, havadaki koku moleküllerini içeri almaktır. Vanilya veya gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerde bulunan alıcılara gelir ve bu alıcılarda etkileşime girer. Koku moleküllerinin epitelyum bölgesindeki etkileşimleri beynimize elektrik sinyali olarak ulaşır. Bu elektrik sinyalleri ise beynimizde koku olarak algılanır.

Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi, uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra beyindeki algılanış biçimlerinden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeğin ya da denizin kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algıyorsunuz. Fakat aslında koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamaz. **Ses ve görüntüde olduğu gibi koku algısında da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir.**

Bu durumda kokunun yönü de olmaz, çünkü tüm kokular beyninizdeki koku alma merkezinde algılanır. Örneğin kekin kokusu fırından, yemeğin kokusu mutfaktan, hanımelinin kokusu bahçeden, denizin kokusu metrelerce uzağınızdaki denizden gelmez. Hepsi tek bir noktada, beyninizdeki ilgili yerde algılanır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Bunların her biri ilk bakışta farklı etkilerle oluşuyor ve

Bahçesindeki gülün kokusunu duyan bir insan gerçekte hiçbir zaman güllerin aslını koklamaz. Hissettiği, elektrik sinyallerinin beyni tarafından yorumlanışdır. Ancak bu koku o kadar gerçekçidir ki, insan hiçbir zaman gülün aslını koklamadığını anlamaz. Hatta bu gerçekçilikten dolayı dünya üzerindeki insanların pek çoğu gerçek gülü kokladıklarını zanneder. Bu, Allah'ın yarattığı çok büyük bir mucizedir.

farklı yönlerden geliyor gibi gözükse de, aslında hepsi beyinde oluşmaktadır.

Koku alma merkezinde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir. Dışarıda gerçek bir koku varsa da, sizin bunun aslına ulaşmanız asla mümkün değildir.

George Berkeley, bu önemli gerçeği fark etmiş bir düşünür olarak, **'Önce, renklerin, kokuların vb. gerçekte var olduğu sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki bunlar ancak duyularımız sayesinde vardır'** demektedir.

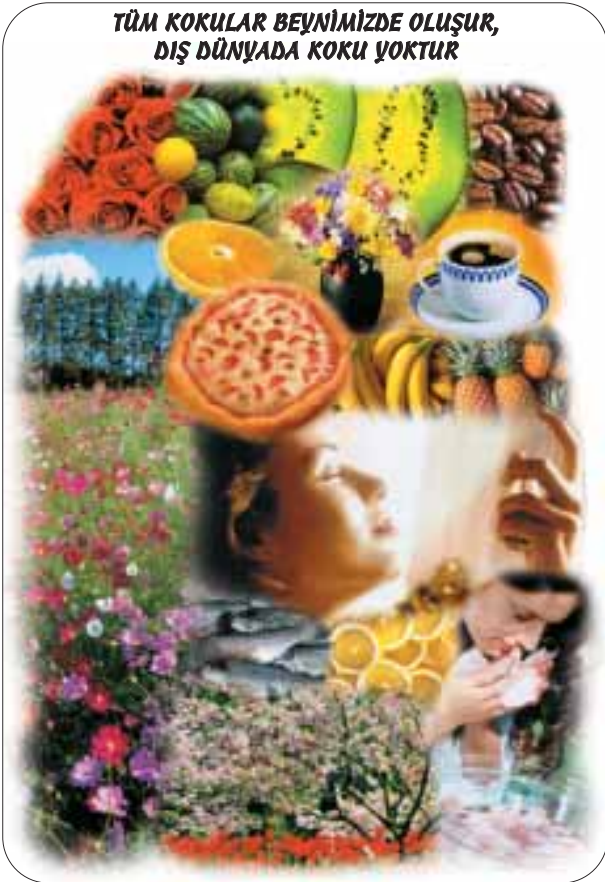
Bir papatyanın kokusunu düşünün. Elinizde kokladığınız bir papatya olmamasına rağmen eğer konsantre olursanız papatya kokusunu hissedebilirsiniz. Koku şu anda beyninizde oluşmaktadır. Nasıl ki şu an annenizi gözünüzün önüne getirmek istediğinizde, anneniz yanınızda olmamasına rağmen onu zihninizde görebiliyorsa-

nız, benzer şekilde papatyanın kokusunu da zihninizde duyabiliyorsunuz.

Washington Üniversitesi'nden psikolog Michael Posner ve nörolog Marcus Raichle, dışarıdan bir uyarı gelmediği halde görüntü veya bir başka alginın nasıl oluştuğu konusunda şu yorumu yapmaktadırlar:

Gözlerinizi açın, bir manzara hiç çaba göstermeden sizin görüntünüzü doldurmaktadır; gözlerinizi kapatın

**TÜM KOKULAR BEYNİMİZDE OLUŞUR,
DIŞ DÜNYADA KOKU YOKTUR**

ve o manzarayı düşünün. Bu şekilde o manzaranın bir görüntüsünü çağırabilirsiniz, kesinlikle sizin gözlemlerinize gördüğünüz manzara kadar canlı, kesintisiz ya da eksiksiz değildir. Fakat hala manzaranın temel özelliklerine sahip olan niteliktedir. Her iki durumda da manzaranın bir görüntüsü zihinde oluşmaktadır. Gerçek görsel deneyimlerle oluşan görüntü, hayal edilen bir görüntüden ayırt edilebilmesi bakımından "algı" olarak adlandırılmaktadır. Algı retinaya çarpan ve daha sonra beyinde işleminden geçirilecek olan sinyalleri gönderen ışığın ürünü olarak oluşmaktadır. **Fakat bu sinyalleri göndermek için hiçbir ışık retinaya çarpmadığında bir görüntüyü nasıl oluşturabilmekteyiz?**⁹

Görüldüğü gibi bir görüntünün zihninizde oluşması için, dışarıda bir kaynak olmasına ihtiyaç yoktur. Aynı durum koku algısı için geçerlidir. Nasıl ki hayalinizde olmayan bir kokuyu duyabiliyorsanız, gerçek hayatta da kokusunu duyduğunuz nesnelerin dışınızda mevcut olup olmadıklarından emin olamazsınız. Dışınızda bu nesnelere var olduğunu düşünseniz de, asla onların asılları ile muhatap olamazsınız.

Tüm Lezzetler Beyinde Oluşur

Tat alma algısı da diğer duyu organlarına benzer şekilde açıklanabilir. İnsan dilinin ön tarafında dört farklı tip kimyasal alıcı vardır; bunlar tuzlu, şekerli, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi işleminden sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Ve bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanır. Bir pastayı, yoğurdu, limonu ya da sevdiği-

niz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, gerçekte elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır.

Beyninizde oluşan bir pasta görüntüsüne beyninizde oluşan şeker tadı eklenir ve pasta hakkında her şey sevdiğiniz hale gelir. Siz iştahla pastanızı yediğinizde aldığınız tat, aslında elektrik sinyallerinin beyninizde meydana getirdiği bir etkiden başka bir şey değildir.

Beyniniz dışarıdan gelen uyarıları nasıl yorumlarsa siz ancak onu bilirsiniz. Yoksa dışarıdaki nesneye asla ulaşamazsınız; örneğin çokolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Ya da beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duygunuzu tamamen yitirirsiniz. Aldığınız tatların olağanüstü gerçekçi olması, üstelik bunlara ait görüntüleri de seyrediyor olmanız sizi kesinlikle aldatmasın. Konunun bilimsel açıklaması bu şekildedir.

Dokunma Duyusu da Beyinde Oluşur

İnsanların, görme, duyma, tat alma gibi hislerin tamamının beyinde oluştuğu hissine kanaatlerinin gelmesini engelleyen en önemli etkenlerden biri, dokunma hissidir. Örneğin bu kitabı beyninde gördüğünü söylediğiniz bir insan, dikkatli düşünmediği takdirde, 'beynimde görüyor olamam, bak elimle dokunuyorum' diyecektir.

Veya 'bu kitabın dışarıda maddesel olarak aslı var mı yok mu bilemeyiz, biz sadece kitabın beynimizin içindeki görüntüsünü görebiliriz' dediğimizde yine aynı yüzeysel düşünceye sahip bir insan, 'hayır, bak elimle tutuyorum ve sertliğini hissediyorum demek ki bir algı değil, maddesel gerçekliği olan bir varlık' diye cevap verecektir.

Oysa bu insanların anlayamadıkları veya anlamazlıktan geldikleri gerçek şudur: **Diğer tüm duyu organlarımız gibi, dokunma hissi de beyinde oluşur. Yani siz bir cisme dokunduğunuzda onun sert, yumuşak, ıslak, yapışkan veya ipeksi olduğunu beyninizde algıyorsunuz.** Parmak uçlarınıza gelen etkiler, beyninize yine elektrik sinyali olarak ulaştırılır ve beyninizde bu sin-

Şu anda okumakta olduğunuz kitabı elinizde hissediyor olmanız, bu kitabın beyninizde bir görüntü olduğu gerçeğini değiştirmez. Çünkü kitabın görüntüsü gibi, kitaba dokunma hissi de beyninizde oluşmaktadır.

yaller dokunma hissi olarak algılanır. Örneğin siz pürüzlü bir yüzeye dokunduğunuzda, onun gerçekte pürüzlü olup olmadığını veya pürüzlü bir zeminin gerçekte nasıl bir his uyandırdığını asla bilemezsiniz. Çünkü siz pürüzlü bir yüzeyin aslına hiçbir zaman dokunamazsınız. Sizin pürüzlü zemini hissetmek konusunda bildikleriniz, beyninizin belli uyarıları yorumlama şeklidir.

Çay içerek yakın bir dostu ile sohbet eden bir insan, sıcak çay bardağından eli yanınca hemen bardağı elinden bırakır. Ancak burada da söz konusu kişi, bardağın sıcaklığını gerçekte elinde değil beyninde hissediyor. Aynı insan çayın tadını ve kokusunu da beyninde algılar, görüntüsünü ise beyninde seyreder. Fakat insan, zevkle içtiği çayın aslında beyninde bir algı olduğunu hiç fark etmeksizin, bardağı kendi dışında ve maddesel bir gerçek zannederek yine görüntüsü beyninde oluşan arkadaşı ile sohbet eder. Aslında bu, çok olağanüstü bir olaydır. Kişinin bardağın sertliğinden, ısısından, çayın kokusundan, tadından etkilenerek bardağın aslına dokunduğunu, çayın aslını içtiğini sanması, bu kişiye beyninde yaşatılan hislerin hayret verici netliğini ve mükemmelliğini göstermektedir. Üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bu önemli gerçeği 20. yüzyılın ünlü düşünürü Bertrand Russell şöyle ifade etmiştir:

... Parmaklarımızla maysaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna ge-

lince, bu, parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.¹⁰

Russell'ın dikkat çektiği nokta son derece önemlidir. Gerçekten de, eğer parmak uçlarımıza başka bir yolla bir uyarı verilse, çok farklı hisleri algılayabiliriz. Günümüzde simülatörler aracılığı ile bu yapılmaktadır. Ele takılan özel bir eldiven ile bir insan, ortamda olmadığı halde bir kediyi sevdiğini, bir insanla tokalaştığını, suyun altında elini yıkadığını veya sert bir cisme dokunduğunu hissedebilmektedir. Gerçekte ise, dokunduğunu zannettiği bu varlıkların hiçbiri bulunmamaktadır. Tüm bunlar, insanın, yaşamındaki tüm hisleri beyinde algıladığının kesin bir delilidir.

ALGILAR DÜNYASI

Beynimizde Oluşan Dünyanın

Aslına Asla Ulaşamayız

Buraya kadar anlatılanlardan açıkça görüldüğü gibi hayatımız boyunca yaşadığımız, gördüğümüz, hissettiğimiz herşey beynimizde meydana gelmektedir. Örneğin, koltuğunda oturarak camdan dışarıyı seyreden bir insan, koltuğun sertliğini, döşemesinin kayganlığını beyninde hisseder. Mutfaktan gelen kahve kokusu gerçekte mutfakta, yani uzağında değil, beyninin içindedir. Camdan gördüğü deniz manzarası, kuşlar, ağaçlar ise yine beyninde oluşan görüntülerdir. Kendisine kahve ikram eden dostu ve kahvenin güzel tadı da yine beyninde oluşur. Kısacası, evinin salonunda oturduğunu ve camdan dışarısını seyrettiğini zanneden bir insan gerçekte, beyninin içindeki ekrandan salonunu, camdan görünen manzarayı izlemektedir. İşte **insan, beynindeki ekranda izlediği, anlamlı şekilde biraraya getirilen algılarının tamamına 'yaşamım' der ve hiçbir zaman beyninin dışına çıkamaz.**

Bu izlediğimiz ekranın dışında maddenin gerçeği nasıldır, bunu hiçbir zaman bilemeyiz. Gerçeği de bizim gördüğümüz gibi mi, örneğin bir yaprağın yeşili dışarıda da böyle mi, bilemeyiz. Veya yediğimiz şekerin tadı gerçekte bu tatta mı yoksa beynimiz mi onu böyle algılıyor, bunu kesinlikle öğrenme imkanımız yoktur.

Manzarayı seyreden bir insan, gözleriyle, gözünün önündeki manzarayı seyrettiğini zanneder. Oysa onun gördüğü manzara, beyninin arkasındaki görme merkezinde oluşmaktadır. Bu manzarayı izleyen ve bu manzaradan zevk alan, protein ve yağdan oluşan beynin kendisi olamayacağına göre, kimdir?

Bilim yazarı Rita Carter, dış dünyanın aslını göremeyeceğimizi şöyle açıklar:

Bir yüz veya manzara gördüğümüzde, tam aslını görmeyiz, gördüğümüz orijinalinin bir yorumu veya tamamen yeni inşa edilmiş bir versiyonudur... Bunlar her ne kadar çok iyi kopyalar olsa bile orijinalinden eksik veya farklıdır.¹¹

Bu konu üzerinde biraz düşünen bir insan bu gerçe-

ği bütün netliği ile görecektir. Bu insanlardan biri olan George Berkeley *İnsan Bilgisinin İlkeleri Üzerine İnceleme* adlı yapıtında bu gerçeği şöyle ifade eder:

... Görme yoluyla ışık ve renk, onların çeşitli dereceleri ve farklılıkları düşüncesine sahip oluyorum. Dokunma ile yumuşağı ve sert, sıcak ve soğuk, hareketi ve direnci algılıyorum... Koku alma bana kokuları, tat alma tatları, işitme ise sesleri öğretiyor... Bu duyumlardan bazıları birarada gözlemlendikleri için, onlara ortak bir ad verilir ve onlar bir şey sayılırlar. Böylece örneğin belli bir düzenleniş içerisinde, bir renk, bir tat, bir koku, bir biçim ve bir sertlik birlikte gözlemlendiğinde elma sözcüğüyle belirlenen ayrı bir şey olarak tanınır; öteki düşünce dermeleri, taş, ağaç, kitap ve öteki duyumlanabilir şeyleri meydana getirirler...¹²

Berkeley'in bu sözlerinde ifade ettiği gerçek şudur: Beynimizde yaşadığımız çeşitli duyuların bütünleşmesi ile bir nesneyi tanımlarız. Bu örnekte olduğu gibi elmanın tadı, kokusu, sertliği, kırmızı rengi, yuvarlaklığı ve diğer özellikleriyle ilgili algılar beynimizde bir bütün olarak algılanır ve biz bu bütüne 'elma' deriz. Ama biz hiçbir zaman bir elmanın aslı ile muhatap olmayız. Bizim tek görebildiğimiz, koklayabildiğimiz, tadabildiğimiz, dokunabildiğimiz veya duyabildiğimiz beynimizdeki kopyalardır.

Buraya kadar anlatılanları tekrar düşündüğümüzde bu gerçek bütün açıklığı ile ortaya çıkacaktır. Örneğin;

1. Işığın olmadığı beyinde, rengarenk ışıklarla donatılmış bir caddeyi, bütün renkleri, canlılığı ve parlaklığı ile seyredebiliyorsak, o zaman bu caddenin, ışıklı panoların, vitrinlerin, sokak lambalarının, arabaların farlarının bey-

nimizde elektrik sinyallerinden oluşan kopyalarını görürüz.

2. Beynimize hiçbir ses giremediğine göre, o zaman biz hiçbir zaman yakınlarımızın seslerinin asıllarını duyamayız. Duyduklarımız hep kopyalarıdır.

3. Veya biz hiçbir zaman denizin serinliğini, güneşin sıcaklığını hissedemeyiz. Biz hep beynimizde bunların kopyalarını yaşıyoruz.

4. Aynı şekilde, bugüne kadar hiçbir insan nanenin aslının tadına bakmamıştır. Nane olarak algıladığı tat, beyninde oluşan bir algıdır sadece. Çünkü nanenin aslına ne dokunabilir, ne onun aslını görebilir, ne aslının kokusunu veya tadını alabilir.

Sonuç olarak, biz hayatımız boyunca bize gösterilen kopya algılarla yaşıyoruz. Ancak bu kopyalar o kadar gerçekçidir ki, hiçbir zaman kopyalarını yaşadığımızı fark etmeyiz. Örneğin, şu anda başınızı kaldırın ve bulunduğunuz odada gözünüzü gezdirin. Kendinizi içinde mobilyalar bulunan bir odanın içinde gibi görüyorsunuz. Oturduğunuz koltuğun kollarına dokunduğunuzda, sanki gerçekten bu kolların asıllarına dokunuyormuş gibi sertliğini hissediyorsunuz. Gösterilen görüntülerin gerçekçiliği, bu görüntülerin yaratılışında kullanılan sanatın mükemmelliği sizi ve sizin gibi milyarlarca insanı, bunların "madde" olduğuna ikna etmeye yetiyor. Hatta insanlar o kadar kesin olarak ikna oluyorlar ki, dünyaya ait her hissin beyinlerinde oluştuğunu lise çağlarından itibaren kitaplarda okumalarına bunların beyinlerinde bir hayal olduğuna zorlukla ikna olabiliyorlar. Bunun nedeni, görüntünün muhteşem bir sanatla, son derece gerçekçi ve kusursuz yaratılıyor olmasıdır.

BEYNİNİZİN İÇİNDEKİ ODADAN ÖMÜR BOYU ÇIKAMAZSINIZ

İçinde büyük bir televizyon ekranı olan kapkaranlık bir odaya girdiğinizi düşünün. Dışarıdaki dünyayı yalnızca bu odanın içindeki ekrandan seyredecek olsanız, doğal olarak bir süre sonra sıkılıp dışarı çıkmak istersiniz. Bir an düşünün. Şu anda da bulunduğunuz mekan farklı değil. Bir kutu gibi kapkaranlık ve küçük kafatasınızın içinde dış dünyaya ait görün-

tüleri bir ömür boyu seyredersiniz. Ama beyninizdeki ekranda oluşan görüntüleri, bu dar yerden hiç çıkmadan ve hiç sıkılmadan izlersiniz. Üstelik size herşeyi bir ekrandan seyrettiğinizi söyleseler buna kesinlikle inanmazsınız. Gördüğümüz görüntü, o kadar inandırıcıdır ki, bu nedenle binlerce yıldır milyarlarca insan bu büyük gerçeğin farkına varamamıştır.

Bazı insanlar ise, görüntünün beyinlerinde oluştuğunu kabul etmekte ancak, gördükleri görüntünün asıllarının dışarıda olduğunu iddia etmektedirler. Oysa, bu hiçbir zaman ispatlayamayacakları bir iddiadır. Çünkü bugüne kadar hiçbir insan, beyninin dışındaki algıların dışına çıkamamıştır. Her insan, beyindeki hücrelerinin içinde yaşamaktadır ve algılarının kendisine gösterdikleri dışında hiçbir şey yaşayamaz. Dolayısıyla algılarının dışındaki dünyada neler olduğunu hiçbir zaman bilemez. Bu nedenle 'dışarıda asılları var' demek büyük bir ön yargı olur, çünkü hiçbir insanın buna getirebileceği tek bir delil dahi bulunmamaktadır. Kaldı ki dışarıda asılları olsa dahi, insan yine bu 'asıl'ları beyinde görecektir, yani yine beyinde oluşan hayal ile muhatap olacaktır. Dolayısıyla insanlar, bu varsaydıkları 'maddesel karşılıklara' hiçbir zaman ulaşamayacakları için, bu iddiaları son derece dayanaksızdır.

Ayrıca şunu da belirtmeliyiz ki, teknolojinin veya bilimin ilerlemesi de bu konuda herhangi bir değişikliğe sebep olamaz. Çünkü her bilimsel bulgu veya teknolojik buluş yine insanların beyinlerinde oluşacaktır, dolayısıyla bu yöntemle de dış dünyaya ulaşmak mümkün olmayacaktır.

Bu önemli gerçeğe ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgenstein gibi ünlü filozoflar şöyle demektedirler:

... örneğin bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle var olduğu sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.¹³

Ünlü filozof George Berkeley ise, algılarımızın sadece zihnimizde yer aldığını ve dış dünyada var olduklarını kabul ettiğimizde yanıldığımızı çok açık olarak şöyle ifade etmektedir:

Kendilerini gördüğümüz ve dokunduğumuz için ve bize algılarımızı verdikleri için nesnelere varlığına inanırız. Oysa algılarımız sadece zihnimizde var olan fikirlerdir. Şu halde algılar aracılığıyla ulaştığımız nesnelere fikirlerden başka bir şey değildir ve bu fikirler, zihnimizden başka yerde bulunmazlar zorunlu olarak... Bütün bunlar madem ki sadece zihinde var olan şeylerdir, öyleyse evreni ve şeyleri zihnin dışında varlıklar olarak hayal ettiğimizde, yanılmaların içine düşmüş oluyoruz demektir...¹⁴

Ayrıca, hiçbir zaman ulaşamayacakları, göremeyecekleri, dokunamayacakları varlıkların olmasının veya olmamasının insanlar için hiçbir önemi yoktur. Çünkü **madde dünyası olsa da olmasa da, insan sadece beynindeki algılar dünyasını izler. Maddelerin asılları ile hiçbir zaman karşılaşamaz.** Dahası, her insana kopyasını görüyor olmak yetmektedir. Örneğin, rengarenk çiçeklerle bezenmiş bir bahçeyi gezen bir insan, gerçekte bu bahçenin aslını değil, beynindeki kopyasını görür. Ancak, bu bahçe o kadar gerçekçidir ki, her insan bu hayalinde oluşan bahçeden gerçekmiş gibi aynı zevki alır. Hatta bugüne kadar milyarlarca insan, bu bahçe gibi gördüğü her şeyin aslını gördüğünü sanmıştır. Dolayısıyla, 'dışarı'sının insanı ilgilendirmesi için ortada hiçbir neden bulunmamaktadır.

Uzaklık Hissi de Beyinde Oluşan Bir Algıdır

Caddedeki kalabalık, arabalar, korna sesleri, mağazalar, binalar... Bir caddeye baktığınızda gördüğünüz bu tablo size çok net, çok gerçek gibi gelir. Bu nedenle, insanların büyük bir bölümü bu gördükleri tablonun beyinlerinde meydana geldiğini kavrayamaz, hepsini gerçek zannederek yanılırlar. Bu tablo o kadar mükemmel bir şekilde yaratılmıştır ki, insanın bunun dış dünyanın aslı olmadığını,

sadece kendi zihninde yaşadığı bir kopya görüntü olduğunu anlaması mümkün değildir.

Görüntüyü bu kadar inandırıcı ve etkileyici yapan şeyler ise mesafe, derinlik, renk, gölge, ışık gibi unsurlardır. Bu malzemeler o kadar kusursuzca kullanılmıştır ki, beynimizde üç boyutlu, renkli ve canlı bir görüntü haline gelirler. Sonsuz sayıdaki ayrıntı bu görüntüye eklenince, ortaya, hiç farkına varmadan bütün bir ömür boyunca gerçek zannederek içinde yaşadığımız ama aslında sadece zihnimizde muhatap olduğumuz bir dünya çıkar.

Şimdi kendinizi bir araba kullanırken düşünün. Arabanın direksiyonunu kendinizden bir kol mesafesi uzaklıkta, trafik lambalarını ise birkaç yüz metre ileride görürsünüz. Önünüzde-

Araba kullanan bir insan direksiyonun, önündeki yolun ve ağaçların kendinden uzakta olduğunu zanneder. Oysa tüm bu gördükleri, aynı bir fotoğrafta olduğu gibi, beyninde tek bir satır üzerindedir.

ki arabayla aranızda yaklaşık 10 metre bulunmaktadır. Ufukta gözüken dağlar ise, hesaplarınıza göre kilometrelerce uzaktadırlar. Oysa bu tahminlerinizin hepsi yanlıştır! Ne dağlar, ne de önünüzdeki araba o kadar uzakta değildir. Aslında bütün görüntüler bir sinema perdesi gibi beyninizde tek bir yüzeyde, iki boyutlu olarak yer alırlar. Gözümüze yansıyan görüntüler, televizyon ekranındaki görüntüler gibi iki boyutludur. O halde bu mesafe ve derinlik duygusu nasıl oluşmaktadır?

Mesafe dediğimiz algı, bir çeşit üç boyutlu görme şeklidir. Görüntülerde mesafe ve derinlik hissini uyandıran şeyler ise perspektif, gölge ve hareket dediğimiz unsurlardır. Optik biliminde mekan (space) algısı denilen bu algı şekli, çok karmaşık sistemlerle sağlanır. Bu sistemi en basit şekliyle şöyle anlatabiliriz:

Aslında gözümüze gelen görüntü sadece iki boyutludur. Yani yükseklik ve genişlik ölçülerine sahiptir. Göz merceğine gelen görüntülerin boyutları ve iki gözün aynı anda iki farklı görüntü görmesi derinlik ve mesafe hissini oluşturur. Bizim her bir gözümüze düşen görüntü, diğer göze gelen görüntüden açı, ışık gibi unsurlar açısından farklıdır. Beyin bu iki farklı görüntüyü tek bir resim haline getirerek derinlik ve mesafe hissini oluşturur.

Bunu daha iyi anlamak için şöyle bir deney yapabiliriz. Önce sağ kolunuzu iyice ileri uzatın ve işaret parmağınızı kaldırın. Şimdi gözlerinizi parmağınıza odaklayıp sırayla sağ ve sol gözlerinizi kapatıp açın. İki göze farklı iki görüntü geldiği için parmağınızın hafifçe yer değiştirdiğini veya kaydığını göreceksiniz. Şimdi iki gözünüzü de açıp sağ işaret parmağınızda odaklamaya devam ederken sol işaret parmağınızı mümkün olduğu kadar gözlerinize

yaklaştırın. Yakında olan parmağın çift görüntü oluşturduğunu fark edeceksiniz, bu ise algı sisteminde uzaktaki parmaktan farklı bir derinlik oluşması nedeniyledir. Şimdi bu durumdayken gözlerinizi sırayla kapatıp açarsanız yakındaki parmağın daha fazla yer değiştirdiğini göreceksiniz, çünkü iki göze düşen görüntülerin farkı artmıştır.

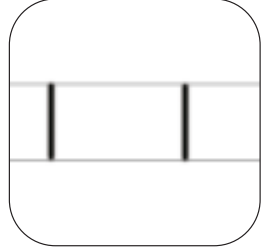
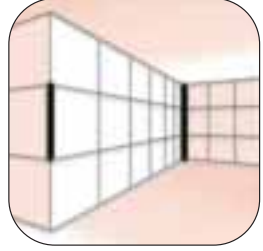
Üç boyutlu film yapılırken de bu teknik kullanılır; iki farklı açıdan çekilen görüntü aynı ekran üzerine yansıtılır. Seyirciler renk filtresi veya polarize filtreli özel gözlükler takarlar. Gözlüğün camındaki filtreler iki görüntüden birini yakalar, beyin bunları birleştirip üç boyutlu görüntü haline getirir.

İki boyutlu bir retinada derinlik hissinin oluşması, iki boyutlu bir resim tuvalinde gerçekçi bir derinlik hissi oluşturmaya çalışan ressamların kullandığı tekniğe çok benzer. Derinlik hissini oluşturan bazı önemli unsurlar vardır. Bunlar; nesnelerin üst üste yerleşmesi, atmosfer perspektifi, doku değişimi, doğrusal perspektif, boyut, yükseklik ve harekettir. Örneğin doku değişimi derinlik hissinin oluşumunda son derece önemlidir. Üzerinde dolaştığımız yüzey, örneğin bir yol ya da çiçeklerle dolu bir tarla aslında bir dokudur. Bize yakın olan dokular daha detaylı, uzakta kalanlar ise daha silik gözüktür. Bu yüzden bir doku üzerine yerleştirilen nesnelerin mesafesi hakkında yargıda bulunmak daha kolaydır. Ayrıca burada gölge ve ışık unsurları da devreye girerek üç boyutlu görüntüyü tamamlarlar.

Nitekim başarılı ressamların yaptığı resimleri hayranlıkla seyretmemizin nedeni, gölge ve perspektif unsurlarını kullanarak resme verdikleri derinlik ve gerçeklik hissidir.

Perspektif, uzaktaki şeylerin, gören kişiye göre yakındaki şeylere oranla daha küçük olarak gözükmesinden kaynaklanır. Örneğin bir manzara resmine baktığımızda uzaktaki ağaçlar küçük, yakındaki ağaçlar büyük gözükür ya da arka plandaki dağ görüntüsü ön planda duran insan görüntüsünden daha küçük çizilir. Doğrusal perspektifte ise ressamlar paralel çizgileri kullanırlar. Örneğin, tren rayları ufuk çizgisinde birleşerek mesafe ve derinlik hissi oluştururlar.

Ressamların tablolarında kullandıkları yöntem, beynimizde meydana gelen görüntü için de geçerlidir. Beynimizdeki iki boyutlu bir mekanda derinlik, ışık, gölge aynı metotla meydana gelir. Bir görüntüde ayrıntılar, yani ışık, gölge ve boyutlar ne kadar ayrıntılı işlenirse, o görüntü o kadar gerçekçi olur ve duyarımızı aldatır. Böylece biz, üçüncü boyut olan derinlik ve mesafe varmış gibi hareket ederiz. Halbuki gördüğü-

Üstteki resimde arkadaki çizgi öndeki çizgiden neredeyse iki kat daha uzun duruyor. Oysa her iki çizgi de aynı boyda. Bu örnekte de görüldüğü gibi, çizgilerin kullanımı, perspektif, ışık, gölge gibi unsurlar insanların bazı nesnelere olduğundan farklı görmelerine neden olabilmektedir. Ama aslında tüm nesnelere tek bir yerde, beynimizdeki görüntü merkezinde algılanmaktadır.

müz bütün görüntüler bir film karesi gibi tek bir satır üzerinde bulunur. Beynimizdeki görme merkezi bir kredi kartı kadar küçüktür! Bütün o uzak mesafeler, uzaktaki evler, gökteki yıldızlar, Ay, Güneş, havada uçan uçaklar, kuşlar gibi görüntüler bu küçük mekana sığdırılır. Yani sizin bakıp binlerce kilometre yukarıda dediğiniz bir uçakla, elinizi uzatıp tutabildiğiniz bardak arasında teknik olarak bir mesafe yoktur, tümü beyninizdeki algı merkezinde tek bir yüzey üzerindedir.

Örneğin, ufukta kaybolmakta olan bir gemi, aslında sizden kilometrelerce uzakta değildir. Gemi sizin beyninizin içindedir. Baktığınız camın pervazları, camın önündeki kavak ağacı, evinizin önünden geçen yol, deniz ve denizde yol alan gemi de dahil olmak üzere beyninizdeki görme merkezinde, yani aynı iki boyutlu mekanda oluşmaktadır. Nasıl ki bir ressam, büyüklük küçüklük gibi oranları, renk, gölge ve ışık gibi malzemeleri ve perspektifi kullanarak, uzaklık hissini iki boyutlu bir tabloda gösterebiliyorsa, bizim beynimizde de benzer şekilde uzaklık algısı oluşur. Sonuç olarak, gördüklerimizi kendimizden uzakta gibi algılamamız, gördüklerimizle aramızda bir mesafe olması bizi yanıltmamalıdır. Çünkü mesafe de diğerleri gibi bir algıdır.

Dış Dünya Olmadan da

Algılar Dünyası Meydana Gelebilir

Gördüğümüz algılar dünyasının maddesel bir karşılığı olduğu iddiasını çürüten gerçeklerden biri de, beynimizde algıların oluşması için dış dünyaya ihtiyacımız olmamasıdır. Bugün simülatörler gibi birçok teknolojik ge-

Bir deneyde, görme özürlü kişilerin, gözlerinin yanına takılan bir cihaz ile bazı görüntüler görmeleri sağlandı. Bu kişiler cihazdan dış dünyaya ait olmayan, yapay olarak üretilen uyarılar almalarına rağmen, son derece gerçekçi görüntüler görüyorlardı. Hatta bir cismin üstlerine doğru geldiğini zannederek, kendilerini korumak için geri çekiliyorlardı.

İşme ve ayrıca rüyalarımız bu gerçeğin en önemli delilleridir.

Bilim yazarı Rita Carter, *Mapping The Mind* isimli kitabında, "**görmek için gözlere ihtiyaç yoktur**" diyerek, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen önemli bir deneye yer vermektedir. Deneyde görme özürlü kişilere, video resimlerini titreşimlere dönüştüren bir cihaz takıldı. Bu kişilerin gözlerinin yanına takılan bir kamera ise uyarıları bu kişinin beynine gönderiyordu. Böylece bu kişi sürekli olarak görsel dünyadan uyarı alabiliyordu. Hastalar bir süre sonra gerçekten görüyormuş gibi davranmaya başladılar. Örneğin, cihazlardan birinde görüntüyü yaklaştırmak için bir lens vardı. Bu lens hasta uyarılmadan çalıştırıldığında, hasta görüntü büyüyerek üzerine geliyormuş gibi gördüğü için iki kolu ile kendini koruma ihtiyacı hissetmiştir.¹⁵

Bu deneyde de görüldüğü gibi, algılarımızın oluşması için dış dünyada maddi bir karşılıklarının bulunması şart değildir. Tüm uyarılar yapay olarak da oluşturulabilmektedir.

- Rüyalarda yaşadığımız "algılar dünyası"

Buraya kadar konuyu daha kolay kavramak için hep diğer cisimlerden söz ettik. Bir televizyonun aslını göremeyiz, bir radyonun aslını işitemeyiz. Tüm görüntüler, sesler, kokular ve tadlar beynimizdeki ilgili merkezlerin içinde oluşan kavramlardır. Dışımızdaki bir dünyanın içinde değil, içimizdeki bir dünyada yaşarız.

İnsanların bu açık gerçeği kavramakta zorlanmalarına neden olan bir etken, kendi bedenleri konusunda yanılgıdır. Aşağıya baktıklarında gördükleri beden ve bu beden her tarafından kendilerine ulaşan dokunma algıları, onların dünyayı ters algılamalarına yol açar. Bu beden verdiğimiz izlenim nedeniyle, sanki bir "dış dünya"-nın içinde yaşadıkları hissine kapılırlar.

Rüyasında soğuk bir kış sabahı bahçede oturduğunu gören bir insan, esen rüzgar nedeniyle üşüdüğünü, hatta titrediğini hissedebilir. Oysa bulunduğu yerde ne rüzgar ne de soğuk bir hava vardır. Hatta çok sıcak bir odada uyumaktadır. Buna rağmen üşüme hissini bütün gerçekçiliği ile yaşar. Gerçek dünyada yaşadığı üşüme hissi ile rüyasında yaşadığı arasında bir fark yoktur.

Oysa söz konusu beden de, diğer cisimler gibi birer algıdır. Bedenimizin varlığına dair tüm bilgilerimiz, yani bedenimizin görüntüsü ve beynimize ulaşan dokunma hisleri, beynimizin ilgili algı merkezlerindedir.

Rüyalarımızı düşünürsek bu konuyu daha kolay kavrayabiliriz. Rüyanızda kendinizi tamamen hayali dünyalar içinde görürsünüz. Etrafınızda gördüğünüz cisimlerin ve insanların hiçbir gerçekliği yoktur. Üzerinde yürüdüğünüz toprak, yukarıdaki gökyüzü, gördüğünüz evler, ağaçlar, arabalar ve diğer herşey tamamen sanaldır; maddi bir karşılıkları yoktur. Ve hepsinin yeri, sizin beyninizin içidir. Beyninizde, daha doğrusu zihninizde vardırırlar ve bundan başka bir yerde de değildirler.

Dikkat ederseniz, aynı durum rüyanızda gördüğünüz kendi bedeniniz için de geçerlidir. Rüyanızda da, şimdi olduğu gibi, aşağıya doğru baktığınızda eli-kolu olan, yürüyen, nefes alan, dokunma hisleri olan bir beden görürsünüz. Bu beden rüya dışındaki gerçek hayatta gördüğünüz bedenden bir hayli farklı da olabilir. Belki kendinizi tek kolu olmayan sakat bir insan veya üç kolu, dört bacaklı garip bir canavar gibi de görebilirsiniz. Bu üç ayrı kolun üçünde de dokunma duyusu hissedebilirsiniz. Bir başka rüyada ise, kendinizi kanatları olup uçabilen bir canlı olarak görebilir, bu kanatları gayet inandırıcı bir şekilde hissedebilirsiniz. Bir rüyada görülebilecek olan bu sanal bedenlerin hepsi, sadece sizin zihninizde yer alan, ama sanki zihninizin dışındaymış gibi hissettiğiniz algılardan ibarettir.

- Yapay olarak oluşturulan dünyalar

'Dış dünya' veya 'madde' olmadan, algıların çok gerçekçi olarak yaşanabileceğine dair günümüz teknoloji-

sinde de çok önemli örnekler bulunmaktadır. Özellikle son yıllarda büyük bir gelişme gösteren 'sanal gerçeklik' kavramı, bu konuda fikir vericidir.

Sanal gerçeklik, en basit şekliyle, bilgisayarda canlandırılan üç boyutlu görüntülerin, bazı aygıtların yardımıyla insanlara 'gerçek bir dünya' gibi gösterilmesidir. Bugün birçok alanda farklı amaçlarla kullanılan bu teknolojiye, bu nedenle 'yapay gerçeklik', 'sanal dünyalar', 'sanal ortamlar' gibi isimler de verilmektedir. Sanal gerçekliğin en önemli özelliği, özel aletler kullanan bir kişinin gördüğü görüntüyü gerçek zannetmesi hatta kendisini bu görüntüye kaptırmasıdır. Bu nedenle son yıllarda sanal gerçeklik ifadesinin İngilizce karşılığının başında 'immersive' kelimesi de kullanılmaktadır ve bu kelimenin anlamı 'dalmak, kaptırmak'tır. (*Immersive Virtual Reality: Kaptıran Sanal Gerçeklik*)

Sanal bir dünya oluşturmak için kullanılan aletler; görüntü sağlayan bir ekranı olan kask, dokunma hissi veren elektronik bir eldiven gibi aletlerdir. Kaskın içindeki bir alet sürekli olarak başın hareketlerini ve açısını kontrol ederek görüntünün, başın açısı ve duruşu ile orantılı olarak ekrana gelmesini sağlar. Bazen bir oda büyüklüğündeki bir kübün tüm duvarlarına ve zeminine stereo görüntüler yansıtılır ve bu odaya giren kişiler, taktıkları stereo gözlüklerle, odada dolaşp kendilerini bambaşka mekanlarda, örneğin bir şelale kenarında, bir dağın zirvesinde, denizin ortasındaki bir geminin güvertesinde güneşlenirken görebilirler. Başa takılan kasklar üç boyutlu, derinlik ve mekan algısı olan görüntüler oluştururlar. Görüntüler insan boyutları ile orantılı olarak verilir ve eldiven gibi bazı aletlerle dokunma hissi

sağlanır. Böylece bu aletleri kullanan kişi gördüğü sanal dünyadaki eşyalara dokunabilir, onların yerlerini değiştirebilir. Bu mekanlarda insanın gördüğü görüntüdeki sesler de son derece inandırıcıdır. Ses her yönden, farklı derinliklere sahip olarak verilebilmektedir. Bazı uygulamalarda, dünyanın çok farklı yerlerindeki birkaç kişiye aynı sanal ortam gösterilebilmektedir. Böylece örneğin dünyanın farklı ülkelerinden, hatta farklı kıtalarından üç insan, kendilerini diğerleri ile birlikte bir sürat motoruna binerken görebilirler.

Sanal dünyanın oluşturulması için gerekli olan aletlerde kullanılan sistem, beş duyumuz için geçerli olan sistemle aynıdır. Örneğin, kullanıcının eline taktığı eldivenin içindeki mekanizmanın etkisiyle, parmak uçlarına bazı sinyaller verilir ve bu sinyaller beyne iletilir. Beyin

bu sinyalleri yorumladığında bu kişi, çevresinde hiç olmadığı halde ipek bir halıya veya yüzeyinde birçok girinti ve çıkıntı bulunan, kabarık desenli bir vazoya dokunduğunu hissedebilmektedir.

Sanal gerçeğin kullanılmaya başlandığı önemli alanlardan biri tıptır. Michigan Üniversitesi'nde geliştirilen bir teknikle doktor adayları ve özellikle acil servis personeli yapay bir ameliyathane ortamında eğitilmektedir. Bu uygulamada, bir

Bu teknolojinin kullanıldığı alanlardan biri de pilot eğitimidir. Küçük bir kabinin içinde bulunan kişiler bu aletler sayesinde kendilerini gerçekten bir uçak kullanırken, gökyüzünde uçarken veya havaalanına iniş yaparken görebilmektedirler.

odanın zeminine ve duvarlarına ameliyathane ile ilgili görüntüler, ameliyathanenin ortasına ise bir ameliyat masası ve bir 'hasta'nın görüntüsü yansıtılmaktadır. Doktor adayları ise üç boyutlu gözlüklerini takarak bu sanal hasta üzerinde ameliyata başlamaktadırlar. Resimlerde de görüldüğü gibi, bu resmi gören bir insan, hangisinin gerçek hangisinin sanal olduğunu anlayamayacaktır.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, yapay uyarılarla bir insana gerçek olmayan bir dünya gerçek gibi gösterilebilmektedir. Son yıllarda çekilen bazı ünlü filmlerin bu konuyu ele alması da son derece dikkat çekicidir. Örneğin, *The Matrix* isimli Hollywood filminde, filmin iki kahramanı, bir koltukta yatar vaziyette iken sinir sistemle-

rine bir bilgisayar bağlandığında kendilerini bambaşka mekanlarda görmekteydiler. Bir sahnede, Uzak Doğu sporları yaparken bir başka sahnede ise kendilerini bambaşka kıyafetler içinde çok kalabalık bir caddede yürürken bulmaktadırlar. Filmin kahramanı, yaşadıklarının gerçekçiliği karşısında bunların bir bilgisayar tarafından oluşturulan görüntüler olduğuna inanmadığını söylediğinde ise, bilgisayar tarafından görüntü dondurulmakta ve bu kişi gerçek sandığı dünyanın aslında bir görüntü olduğu konusunda ikna edilmektedir.

Michigan Üniversitesi'nde geliştirilen bir teknikle doktor adayları ve özellikle acil servis personeli yapay bir ameliyathane ortamında eğitilmektedir. Bu uygulamanın ilk aşamasında, bir odanın zeminine ve duvarlarına ameliyathane ile ilgili görüntüler yansıtılmaktadır. Üstte görülen ameliyathane ortamında üç doktor dışındaki tüm görüntüler, hasta da dahil olmak üzere sanaldır. Simülatör cihazları ile, doktor adayları ilk ameliyatlarını sanal bir ameliyathanede, sanal hastalara yapmaktadırlar.

Sonuç olarak günümüz teknolojisi sayesinde, yapay uyarılar ile yapay görüntüler, diğer bir deyişle yapay bir dünya oluşturmak mümkündür. Bu yapay görüntülerin gerçeklerinden hiçbir farkı olmadığı, deneyen kişiler tarafından ifade edilmektedir. O halde, biz de her an gördüğümüz 'yaşam görüntüsü'nün, dışarıda asıllarının mutlaka var olduğunu ve muhatap olduklarımızın da bu 'asıllar' olduğunu iddia edemeyiz. Çünkü bu algılarımızın nedeni çok daha farklı bir kaynak olabilir.

- Hipnozun gösterdiği önemli gerçek

Yapay uyarılarla bir dünya oluşturulabileceği gerçeğine verilebilecek en iyi örneklerden biri de hipnoz tekniğidir. Bilindiği gibi hipnozda, hipnotize edilen kişiye bir dizi telkin yapılır ve bu kişinin, gerçeğinden ayırt edilemeyecek derecede inandırıcı birtakım olayları yaşaması sağlanır. Söz konusu kişi, bulunduğu odada olmayan görüntüleri, kişileri veya manzarayı görür, sesleri duyar,

kokuları ve tatları alır. Bu sırada yaşadığı olaylardan dolayı sevinir, üzülür, heyecanlanır, sıkılır, endişelenir, telaşlanır. Hatta hipnoz altındaki kişinin yaşadığı olayların etkileri dışarıdan fiziksel olarak da izlenebilir; yapılan telkinle doğru orantılı olarak kişide nabız artışı, tansiyon artışı, cildinde kızarıklık oluşması, ateşinin yükselmesi, mevcut ağrıyı veya acıyı hissetmemesi gibi belirtiler meydana gelebilmektedir.¹⁶

Örneğin hipnoz uygulanan bir deneyde, bir kişiye bir hastanede bulunduğu ve bu hastanenin 10. katında ölmek üzere olan bir hasta olduğu söylenmiş ve ancak kendisinin hızlı bir şekilde elindeki ilacı yetiştirirse hayatının kurtulabileceği telkin edilmiştir. Bu kişi hipnoz sırasındaki telkinin etkisiyle, son derece hızlı olarak 10 katı çıkmaya başladığını sanmıştır. Bu sırada nefes nefese kalmış, iyice yorulduğu için de nefesini kontrol edemeyecek hale gelmiştir. Bunun üzerine artık en üst kata geldiği, ilacı yetiştirdiği söylenmiş ve rahat bir yatağa uzanabileceği telkin edilmiştir. Ve böylece hipnoz uygulanan kişi rahatlamaya başlamıştır.¹⁷ Hipnoz yapılan kişi, kendisine telkin edilen mekan ve ortamı tüm gerçekliğiyle yaşamasına rağmen, ortada ne bahsedildiği gibi bir mekan, ne insanlar, ne de olaylar vardır.

Bir diğer deneyde ise normal bir odada bulunan kişiye bir hamamda olduğu ve hamamın çok sıcak olduğu telkin edilmiş, ardından bu kişi aşırı derecede terlemeye başlamıştır.¹⁸

Burada çok önemli bir nokta dikkat çekmektedir. İnsan vücudunda terlemenin oluşması için bazı etkilerin meydana gelmesi gerekir. Bu hipnoz olayında karşımıza çıkan gerçek ise şudur: Hipnotize edilen kişi, dışarıda

terlemeye sebep olacak hiçbir etken bulunmadığı halde terlemiştir. Bu örnek açıkça göstermektedir ki, bir mekanda bulunmak ya da bir ortamı hissetmek için o ortamın ya da mekanın fiziki varlığı şart değildir. Suni uyarılar veya telkin yoluyla, benzer etkilerin oluşturulması mümkündür.

Ulusal Hipnoterapi Derneği, Ulusal Psikoterapistler Derneği, Profesyonel Hipnoterapistler Merkezi, Hipnoterapi Araştırma Derneği gibi birçok kuruluşun üyesi olan İngiliz hipnoterapi uzmanı Terrence Watts da, bir makalesinde, hipnoz sırasında geçmişteki bir olayı hatırlayarak anlatan kişilerde, anlattıkları olayla bağlantılı olarak bazı fiziksel değişimler gözlemlendiğini belirtmektedir. Örneğin kişinin anlattığı olayda, nefes alamama durumu

Bu kişi hipnoz sırasındaki telkinin etkisiyle, son derece hızlı olarak 10 katı çıkmaya başladığını sanmıştır. Bu sırada nefes nefese kalmış, iyice yorulduğu için de nefesini kontrol edemeyecek hale gelmiştir. Hipnoz yapılan kişi, kendisine telkin edilen mekanı ve ortamı tüm gerçekliğiyle yaşamasına rağmen, ortada ne bahsedildiği gibi bir mekan, ne insanlar, ne de olaylar vardır.

oluşmuşsa, olayı hipnoz altında anlattığı sırada yine nefesi daralmakta, hatta bir süre için tamamen durmaktadır. Watts, hipnoz altındayken küçükken dövüldüğü bir anı anlatan kişinin yüzünde tokat izlerinin belirdiğini belirtmektedir. Ayrıca Watts bunun bir gizem olmadığını, vücudun acı algısına tepki verdiğini belirtmektedir.¹⁹

Hipnoz uygulamalarında görülen en çarpıcı örneklerden biri de, hipnoz yapılan kişinin cildinde telkin sonucu yaralar dahi oluşabilmesidir. Örneğin Paul Thorsen isimli bir araştırmacı, hipnoz altındaki bir kişinin koluna sadece bir kalemin ucunu değdirmiş ve bunun kızgın bir şiş olduğunu telkin etmiştir. Kısa bir süre sonra kalemin ucunun değdiği noktada bir yanık kabarcığı belirmiştir. Yine aynı araştırmacı, Anne O. isimli kişiye, hipnoz esnasında kolunun A harfi şeklinde kanırtırcasına çizildiğini telkin etmiştir. Başka hiçbir şey yapılmadığı halde, o bölgede A harfi şeklinde kızarıklık belirmiştir.²⁰ Bourru ve Burot isimli araştırmacılar ise, hipnoz altındaki bir kişiye kolunun kesildiğini telkin ederek, yumuşak bir kalemle çizilen hafif bir çizginin ardından kan sızdığını görmüşlerdir.²¹ E. A. Hadfield ise, hipnotize ettiği bir denizciye, koluna kızgın bir demir bastığını ve o bölgenin yanacağını söylemiştir. Halbuki, sadece parmağının ucunu şöyle bir dokunmuştur. Ardından da üzerini sarmıştır. 6 saat sonra sargılar açıldığında, o bölgede gerçekten hafif bir kızarıklık ve kabarıklık görülmüştür. Hadfield, "ertesi gün kabarık hayli büyümüştü ve tıpkı yanık yeri gibi su toplamıştı" diye belirtmiştir.²²

Hipnoz sırasında insan vücudunda meydana gelen bu değişiklikler, görme, duyma, dokunma, işitme, acı, ağrı gibi algılarımızın oluşması için dış dünyaya ihtiyacımızın

olmadığını göstermektedir. Örneğin dış dünyada kızgın bir demir olmamasına rağmen, bu telkini alan kişinin kolunda yanık izi oluşabilmektedir.

Tüm bu örneklerden de anlaşıldığı gibi, hem görüntünün nasıl oluştuğunu incelediğimizde, hem teknolojik gelişmeleri takip ettiğimizde, hem de hipnoz gibi telkin yöntemlerini bu bilgilere eklediğimizde ortaya kesin bir gerçek çıkmaktadır: İnsan, ömrü boyunca bedeninin dışındaki bir dünyada yaşadığını zanneder. Halbuki dünya dediğimiz herşey, algı merkezlerimize ulaşan sinyalleri beynimizin yorumlamasıdır. Yani biz beynimizin içinde oluşan dünyadan başka bir dünyayla hiçbir zaman muhatap olamayız. Dışımızda ne var bunu asla bilemeyiz. Beyne ulaşan sinyallerin kaynağının dışarıda mevcut bulunan maddi varlıklar olduğunu iddia edemeyiz. Bugün bu konu, en temel bilimsel kitaplarda yer alan ve lise çağlarından itibaren insanlara öğretilen, kesin bir gerçektir. Sorun, insanların bu gerçek üzerinde düşünmemeleridir.

Tüm Bu Algıları Yaşayan Kim?

Buraya kadar olan bölümlerde, yaşantımıza ait tüm algıların beynimizde oluştuğunu ve bu algıların oluşması için bir dış dünyaya ve maddi varlıklara ihtiyaç olmadığını inceledik. Bu noktada, biraz dikkatli düşünen her insanın soracağı çok önemli bir soru ile karşılaşırız.

Bilindiği gibi, gözümüzdeki hücrelerden gelen elektrik sinyalleri, beynimizde görüntüye çevrilir. Örneğin, beyin, görme merkezine gelen bazı elektrik sinyallerini bir ayçiçeği tarlası olarak yorumlar. Öyle ise gören göz değildir.

Peki, gören gözlerimiz değilse, beynin arka kısmında,

kapkaranlık bir mekanda, bir göze, retina, merceğe, göz sinirlerine, göz bebeğine ihtiyaç duymadan, elektrik sinyallerini rengarenk bir ayçiçeği tarlası olarak gören, bu gördüğü manzaradan zevk alan kimdir?

Veya hiçbir sesin giremediği beyinde, bir kulağa ihtiyaç duymadan, elektrik sinyallerini en yakın dostunun sesi olarak duyan, bu sesi duyduğunda sevinen, duymayınca özleyen kimdir?

Beynin içinde bir ele, parmaklara, kaslara ihtiyaç duymadan kedisinin tüylerini okşadığını hisseden kimdir?

Sıcaklık, soğukluk, kıvam, biçim, derinlik, uzaklık gibi dokunma duyularını aslının aynısı olarak beyinde kim yaşamaktadır?

Hiçbir kokunun giremediği beyin içinde, limon, lavanta, gül, kavun, karpuz, portakal, ızgara kokusunu aynısı ile koklayan ve ızgaranın kokusunu duyduğunda iştahı açılan kimdir?

Buraya kadar sürekli algılarımızın beynimizde meydana geldiğinden bahsettik. Öyle ise, beyin içinde oluşan bu görüntüleri, bir televizyon ekranından izler gibi izleyen, izledikleri ile sevinen, üzülen, heyecanlanan, hoşnutluk duyan, telaşlanan, merak eden kimdir? Tüm gördüklerini ve hissettiklerini yorumlayacak bilinç kime aittir?

Hayatı boyunca, kapkaranlık, sessiz kafatasının içinde kendisine gösterilen görüntüleri izleyen, düşünen, sonuç çıkaran, karar veren bilinç sahibi varlık kimdir?

Bütün bunları algılayan, bilinci meydana getiren varlığın, şuursuz atomların oluşturduğu, su, yağ protein gibi maddelerden meydana gelen beyin olamayacağı açık-

tır. Beynin ötesinde, çok daha farklı bir varlık olmalıdır. Daniel Dennet, bir materyalist olmasına karşın, kitabında bu soruyu şöyle ifade eder:

Bilinçli düşüncelerim ve özellikle de güneş ışığından, Vivaldi'den, hafifçe kıpırdayan dallardan aldığım zevk nasıl olur da tüm bunlar sadece beynimde oluşan fiziksel şeylerdir? Nasıl olur da, beynimdeki elektrokimyasal oluşumların bir kombinasyonu bu yüzlerce ince dalın zaman içinde müzikle diz çökmesinin hoş şekline varıyor? Beynimdeki bir bilgi işleme olayı, nasıl olup da üzerime düşen güneş ışığının yumuşak ılıklığı olabiliyor? Hatta, beynimdeki bir olay nasıl beynimdeki bir başka bilgi işlem olayının taslak olarak görselleştirilmiş zihinsel görüntüsü olabilir? Bu imkansız görünüyor. Benim bilinçli düşüncelerim ve deneyimlerim olan olaylar, beyin olayları olamayacakmış gibi görünüyor, fakat başka bir şey olmalı, şüphesiz beyin olaylarının sebep olduğu ya da bunlar tarafından üretilen, fakat buna ek olarak farklı maddeden oluşan farklı bir mekana yerleştirilmiş bir şey. Evet, neden olmasın?²³

R.L.Gregory ise beynin gerisinde bulunan ve bütün bu görüntüleri gören bu varlığı şöyle sorgular:

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olmaz.²⁴

BEYNİNİZDEKİ DERİN SESSİZLİKTE, BİR KONFERANSI DİNLEYEN RUHUNUZDUR

Büyük bir salonda can kulağıyla bir konuşmayı dinleyen kişilerin tümü konuşmacının ağzından çıkan her sesi duyduklarını zannederler. Konuşmacı da aynı eminlikte düşüncelerini anlatır ve dinleyicilerin kendisini duyduklarını zanneder. Oysa gerçek çok farklıdır ve o anda salondaki hiç kimsenin farkında olmadığı, olağanüstü bir mucize gerçekleşmektedir.

Konuşmayı yapan kişi, beyindeki dinleyicilere bir şeyler anlatmakta, aynı şekilde dinleyiciler de anlatılanları beyinlerinde dinlemektedirler. O anda salonun içinde olduklarından son derece emin olan onlarca kişi, bütün bunları aslında beyinlerinde yaşa-

maktadırlar. Ve salondaki dinleyicilerin her birinin beyninde, elektrik akımlarını konuşmacının sesi olarak bir kulağa ihtiyaç olmadan duyan bir varlık vardır.

Bu varlık herşeyi o kadar gerçekçi yaşar ki, hiç kimse duyduğu sesin aslı ile muhatap olmadığını fark edemez. Bu varlık, Allah'ın benzersiz bir ilimle yarattığı RUH'tur. Beynin içindeki derin sessizliğe rağmen ruh, herşeyi kusursuz bir netlikte ve gerçeğinin aynısı olarak duyar.

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları asıl nokta işte burasıdır. Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa şöyle dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan" vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. "Ben" –yani beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim? Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."²⁵

Pek çok insan, bu konuyu düşünerek gerçeğin kıyısına kadar geldiği halde "gören kim" sorusunun cevabını vermekte, düşüncede bundan daha ileriye gitmekte tereddüt eder. Yukarıdaki örneklerde de görüldüğü gibi benliğimizi meydana getiren varlık için kimileri "küçük insan", kimileri "makinenin içindeki hayalet", bazıları "beyni kullanan varlık", bazıları ise "içteki göz" tabirini kullanmışlardır. Tüm bu tabirler, beynin ötesinde bilinç sahibi olan varlığı tanımlayabilmek ve ona ulaşabilmek için yapılmıştır. Ancak bu insanlar materyalist görüşleri nedeniyle gerçekten görenin, duyanın kim olduğunu dile getirememişlerdir.

Bu gerçeğin cevabını bize veren yegane kaynak, dindir. Allah Kuran'da insanı önce bedenen yarattığını, sonra da ona "ruhundan üfürdüğünü" şöyle bildirmiştir:

Hani Rabbin meleklere demişti: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Ona bir biçim verdiğimde ve ona

ruhumdan üfürdüğümde hemen ona secde ederek (yere) kapanın." (Hicr Suresi, 28 - 29)

Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhumdan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 9)

Yani insanın, bedeni dışında bir başka varlığı daha vardır. Beyninin içindeki görüntüyü "görüyorum" diyen, beyninin içinde duyduğu sesleri "duyuyorum" diyen, kendi varlığının şuurunda olan ve "ben benim" diyen bu varlık, Allah'ın insana vermiş olduğu ruhtur.

Akıl ve vicdan sahibi her insan, hayatı boyunca yaşadığı her olayı beyninin içindeki ekranda izleyen varlığın, ruhu olduğunu hemen anlayacaktır. **Her insan göze ihtiyaç duymadan görebilen, kulağa ihtiyaç duymadan duyabilen, beyne ihtiyaç duymadan düşünebilen bir ruha sahiptir.**

Tek mutlak varlığın madde olduğunu iddia eden, insan bilincinin de yalnızca beyindeki kimyasal olayların bir sonucu olduğunu zanneden materyalist düşünce ise bu konuda çıkmaz içindedir. Bunu görmek için, herhangi bir materyaliste şu soruları sorabilirsiniz:

- Görüntü beynimizde oluşuyor, ama bu görüntüyü beynimizde kim seyrediyor?
- Şu anda yanınızda bulunmayan alt kat komşunuzu gözünüzün önüne getirin. Onu bütün netliği ile görüyorsunuz. Kıyafetinin detayları, yüzündeki çizgiler, saçlarındaki beyazlar, sesinin tonu, konuşma üslubu, yürüyüşü ile hayalinizde çok net olarak canlandırdığınız bu insanı kim izliyor?

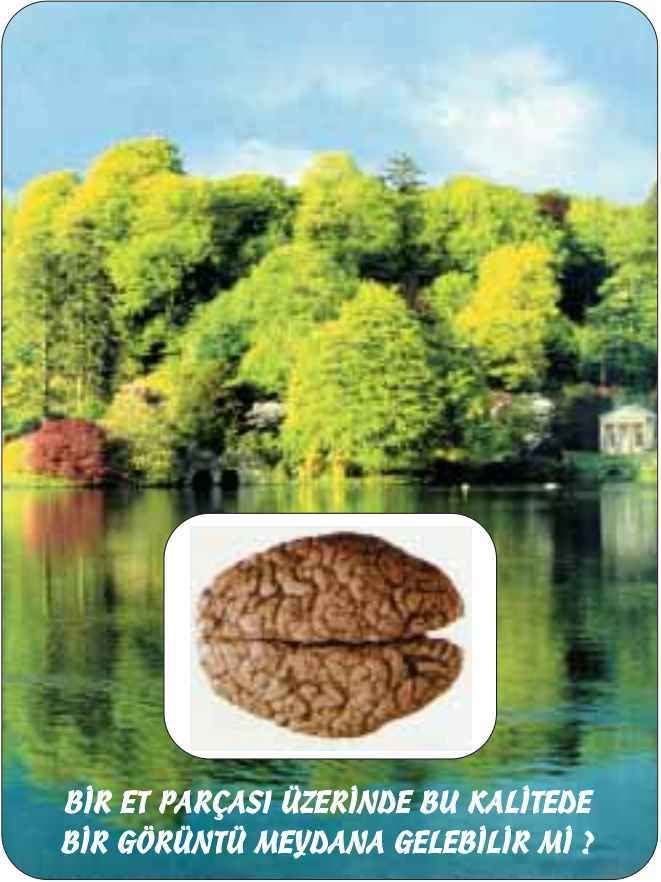
İşte bu ve benzeri soruları materyalistlere sorduğunuzda hiçbir cevap alamazsınız. Çünkü bu soruların tek cevabı, Allah'ın insana vermiş olduğu ruhtur. Materyalistler ise madde dışında hiçbir varlığı kabul etmezler. İşte bu nedenle bu kitapta anlatılan olağanüstü gerçek, Allah'ın varlığını inkar eden materyalist düşünceye en büyük darbeyi vuran, materyalistlerin düşünmekten ve konuşmaktan en çok çekindikleri konudur.

Bu Görüntüleri Ruhumuza

İzlettiren Kimdir?

Bu aşamada sorulması gereken bir soru daha vardır: Ruhumuz, beynimizde oluşan görüntüleri izlemektedir. Peki bu görüntüleri oluşturan kimdir? Kapkaranlık beynimizin içinde, ışıklı, rengarenk, aydınlık, gölgeli görüntüleri oluşturan, elektrik sinyallerinden, küçücük bir mekanda koskoca bir dünyayı meydana getiren beyin olabilir mi? Beyin, ıslak, yumuşak, kıvrımlı bir et parçasıdır. Böyle bir et parçası, en ileri teknoloji ile üretilmiş televizyonlardan daha net, hiçbir kayması veya karlanması olmayan, renkleri son derece canlı olan pussuz bir görüntü oluşturabilir mi? Bir et parçasının üzerinde bu kalitede bir görüntü meydana gelebilir mi? Veya bu ıslak et parçası, en gelişmiş müzik setinden daha kaliteli, daha net, cızırtısız, stereo bir ses meydana getirebilir mi? Beyin gibi yaklaşık 1,5 kilo ağırlığındaki bir et parçasının bu kadar kusursuz algılar oluşturabilmesi elbette imkansızdır.

Bu noktada, bir gerçekle daha karşılaşırız. Çevremizde gördüğümüz herşeyle birlikte, sahip olduğumuz bedenimiz, elimiz, kolumuz, yüzümüz bir gölge varlık olduğuna göre, beynimiz de bir gölge varlıktır. Öyle ise

**BİR ET PARÇASI ÜZERİNDE BU KALİTEDE
BİR GÖRÜNTÜ MEYDANA GELEBİLİR Mİ ?**

görüntü olan bir varlığın görüntü meydana getirdiğini söyleyemeyiz.

Bertrant Russel *Rölativite'nin Alfabetesi* isimli eserinde, "Kuşku yok ki, madde genel olarak bir oluşlar grubu olarak yorumlanacaksa, bunu göze, optik sinire ve beyne de uygulamak gerekir."²⁶ diyerek bu gerçeğe dikkat çekmektedir.

Bu gerçeğin farkına varan ünlü felsefeci Bergson ise, *Madde ve Bellek* isimli kitabında, "dünya imgelerden yapılmıştır, bu imgeler ancak bizim bilincimizde vardır; **beynin kendisi de bu imgelerden birisidir**"²⁷der.

O zaman ruhumuza bu görüntüleri gösteren, ona gerçeğiyle aynı netlikte görüntü ve algılarla bir hayat yaşatan, üstelik bu görüntüleri kesintisiz olarak devam ettiren kimdir?

Ruhumuza, tüm görüntüleri gösteren, tüm sesleri duyuran, ruhumuzun zevk alması için tüm tatları ve kokuları yaratan, tüm alemlerin Rabbi, herşeyin Yaratıcısı olan Allah'tır.

Materyalizmin En Önemli Çıkmazlarından Biri: İnsan Bilinci

Materyalist felsefe, insan bilincini yani insanın ruhu na ait özelliklerin kaynağını asla açıklayamaz. Çünkü, materyalist felsefede sadece maddenin varlığına inanılır. İnsan ruhuna ait bilinç, düşünme, karar verme, sevinme, heyecanlanma, özleme, zevk alma, neşelenme, muhakeme yapma ve yargıda bulunabilme gibi özellikler hiçbir maddesel kavram ile açıklanamazlar. Materyalistler bu konuyu "insan bilinci beyinsel faaliyetlerin bir ürünüdür" diyerek geçiştirmeye çalışırlar. Bu materyalist bilim adamlarından biri olan Francis Crick, söz konusu materyalist iddiayı şöyle özetler:

Sevinçleriniz, üzüntüleriniz, hatıralarınız ve tutkularınız, kişiliğinizle ilgili hisleriniz ve iradeniz, aslında çok sayıda sinir hücresinin ve onlara bağlı moleküllerin birarada gerçekleştirdiği hareketlerden başka bir şey değildir.²⁸

Sinir hücrelerinin bir insana bilinç, akıl, düşünme ve konuşma yeteneği, sevmeye, şefkat duyma, acıma, özlem duyma gibi hisleri kazandıramayacağı çok açık bir gerçektir.

Oysa bu, ne bilimsel ne de mantıksal açıdan savunulabilecek bir iddia değildir. Materyalistlerin insan ruhuna ait özelliklere böyle bir açıklama getirmelerini zorunlu kılan, onların maddeci ön yargılarıdır. Maddenin ötesinde bir varlığın mevcut olduğu gerçeğini kabul etmemek için, insan zihnini maddeye "indirgemeye" çalışmakta ve bu amaçla akıl ve mantıkla bağdaşmayan iddialara yönelmektedirler.

Bilim yazarı John Horgan, "indirgemecilik" adı verilen söz konusu materyalist düşünceye bağlı olmasına karşın, Francis Crick'in bu iddiasının kabul edilemez olduğunu ve içine düştüğü çelişkiyi şöyle itiraf eder:

Bir bakıma Crick haklı. Biz nöron paketinden başka bir şey değiliz. Aynı zamanda, ne tuhaftır ki nörolojinin yetersiz olduğu anlaşıldı. Akli nöronlarla açıklamak, akli kuark ve elektronlarla açıklamaktan daha

fazla bir kavrayış ve fayda getirmedi. Birçok alternatif indirgemecilik (reductionism) var. "Biz özel gen paketinden başka bir şey değiliz". "Biz doğal seleksiyonla şekillenen adaptasyonlardan başka bir şey değiliz". "Biz farklı konular için ayrılmış bilgisayar makinelerinden başka bir şey değiliz". Crick'in iddiasına benzeyen **bu duyuruların hepsi savunulabilir, ancak hepsi yetersizdir.**²⁹

Bu açıklamaların elbette hepsi yetersiz, hatta bunun yanı sıra tamamen mantıksızdır. En koyu materyalistler dahi bu gerçeğin çok iyi farkındadırlar aslında. Nitekim, Darwin'in en yakın destekçisi olarak bilinen materyalist Thomas Huxley de, **"Bilinç gibi bu kadar olağanüstü bir şey nasıl olup da sinir dokularının birbiriyle etkileşiminden meydana gelmiştir? Bu, Alaaddin'in lambasını oğuşturduğunda içinden Cin'in çıkması kadar açıklanamazdır."** diyerek, bilincin nöronlar arası iletişimle açıklanamayacağını ifade etmiştir.³⁰

Huxley'den günümüze, insan bilincinin nöronlarla açıklanamaz olduğu gerçeği değişmemiştir. Ancak bunun nedeni, bilimin bu konudaki bulgularının yetersizliği değildir. Aksine, nöroloji konusunda 20. yüzyılın özellikle sonlarında gelişmeler yaşanmış, pek çok karanlık nokta aydınlığa kavuşmuştur. Ancak bunlar, insan bilincinin asla maddeye indirgenemeyeceğini, maddenin ötesinde bir gerçeğin aranması gerektiğini ortaya koyan çalışmalardır. Nitekim, Almanya'nın önde gelen Darwinist-materyalist yazarlarından biri olan Hoimar Von Ditfurth, kabul ettikleri yöntem ile bilincin açıklanamayacağını şöyle itiraf eder:

İzlediğimiz doğa tarihi ve genetik gelişme yolu

üzerinde, bilincin, ruhun, zekanın ve duygunun ne olduklarına ilişkin bir yanıt veremeyeceğimiz gün gibi aşıkardır. Çünkü psişik-bilinçsel boyut, en azından bu dünyada, şu anda, evrimin gelip gelebildiği en üst boyuttur. Dolayısıyla da evrimin öteki aşama ve basamaklarına, gene bilincimiz yardımıyla, dıştan, onların üstüne yükselerek bakabildiğimiz halde, bilincin (ruhun) kendisine böyle bir yaklaşım yapabileceğinden yana değildir. Çünkü elimizde bilincin kendisinden daha gelişmiş bir üst merci bulunmamaktadır.³¹

Amerikalı felsefe ve matematik doktoru William A. Dembski, *Converting Matter into Mind* (Maddeyi Zihne Çevirmek) adlı bir makalesinde, insan beynindeki nöronların biyokimyasal işleyişinin anlaşıldığını ve bunun hangi zihinsel faaliyetlerle ilgili olduğunu tespit edildiğini, ama karar vermek, istemek, akıl yürütmek gibi özelliklerin "maddeye indirgenemediğini" ve bilinci araştıran uzmanların bu indirgemeciliğin hatasını gördüğünü şöyle yazar:

... Bilinç bilimcilerinin bu olguyu (bilinci) nörolojik düzeyde anlamak ümidinden zaten vazgeçmiş oldukları görülür... Materyalizme olan bağlılık sürse de, insan aklını nöron düzeyinde açıklama ümidi artık ciddi bir düşünce değildir...³²

Bilincin, maddeci dünya görüşü ile açıklanması, bilim ne kadar ilerlerse ilerlesin mümkün değildir, çünkü beyin hakkında ne kadar detay ortaya çıkarsa, zihnin maddeye indirgenemeyeceği de o kadar ortaya çıkmaktadır. Materyalistler, insan bilincini gerçekten kavramak istiyorlarsa, ön yargılarını ve saplantılarını bırakarak düşün-

meli ve araştırmalıdır. Çünkü bilincin gerçek manasını madde ile açıklamak mümkün değildir. Bilinç, Allah'ın insanlara verdiği ruhun bir fonksiyonudur.

Materyalistlere Sorular

İnsanların düşüncelerinin, muhakeme ve yargı yeteneklerinin, karar alma mekanizmalarının, sevinç, heyecan, hayal kırıklığı gibi duygularının, beyinlerindeki nöronların birbirleriyle etkileşimi olduğunu öne sürmek son derece mantıksız bir iddiadır. Konuyu biraz kapsamlı düşünen materyalistler de bunun farkındadırlar. Ünlü materyalist Karl Lashley, insan bilincinin maddeye indirgenebileceğini uzun yıllar savunmasına rağmen, kariyerinin sonlarına doğru şu yorumu yapmıştır:

Zihin-beden ilişkisi ister gerçek bir metafizik konu ister sistematik bir aldanış olarak ele alınsın, bu konu psikologlar ve insan sorunuyla ilgilenen nörologlar için bir sorun olmaya devam etmektedir... **Nasıl olur da beyin, bir fiziko-kimyasal sistem olarak, bir şeyi algılayabilir veya bilebilir;** ya da bunu yaptığına dair bir aldanış geliştirebilir?³³

Lashley, söz konusu çelişkiyi tek bir soru ile ifade etmiştir. Oysa bu konuda materyalistlerin kendilerine sormaları ve üstünde düşünmeleri gereken daha pek çok detay vardır. Aşağıdaki açıklamalar, maddeci yaklaşımın çıkmazlarını gözler önüne sermesi bakımından üzerinde düşünülmesi gereken konulardan birkaçıdır:

● Düşüncelerin, heyecan ve duyguların nöronların bir ürünü olduğunu söylemek, tüm bunların aslında nöronları meydana getiren şuursuz atomların hatta atomların

alt parçacıkları olan kuarkların, elektronların ürünü olduğunu iddia etmek ile aynıdır.

● Şuursuz atomlar, sevinmeyi, acıyı, heyecanı, müzikten zevk almayı, lezzeti, dostluğu, sohbet zevkini bilemezler.

● Şuursuz atomlar Darwinist ve materyalist olup, biraraya gelip kitap yazamazlar.

● Şuursuz atomlar, elektron mikroskobunun altında kendilerini veya kendilerinin biraraya gelip oluşturduğu sinir hücrelerini inceleyip, bu incelemelerinden bilimsel sonuçlar çıkartamazlar.

● Acaba, "bilinç beynimizdeki nöronlarda" derken tam olarak ne kast edilmektedir? Nöronlar da diğer hücreler gibi hücre zarı, mitokondri, DNA, ribozom gibi materyallerden oluşur. Acaba bilinç, materyalistlere göre, bunların neresindedir? Bilincin, nöronlar arasındaki kimyasal reaksiyonlar ve elektrik sinyallerinden doğduğunu zannediyorlarsa, yanılmaktadırlar. Çünkü bize bildikleri bir "bilinçli kimyasal reaksiyon" söyleyemezler. Veya belirli bir voltajda "düşünmeye" başlayan bir "elektrik akımı" gösteremezler.

Materyalistler, bu konular üzerinde samimi olarak düşündüklerinde, kendilerinin de, diğer tüm insanların da nöron yumağından veya atom yığından çok daha farklı varlıklar olduğunu kavrayacaklardır. Beyin uzmanı Wolf Singer, bir materyalist olmasına rağmen, karşı karşıya kaldığı bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

Evrenin bu en karmaşık maddesinde kendisini "Ben" olarak algılayan bir "şey" var.³⁴

Bu bilim adamının ifade ettiği "şey", Allah'ın insana verdiği ruhtur. İnsan, sahip olduğu bu ruh ile, düşünebi-

len, sevinebilen, heyecanlanabilen, fikirler üretebilen, aksi fikirlere karşı çıkabilen, onur, saygı, sevgi, dostluk, vefa, samimiyet, dürüstlük gibi kavramları bilen bir varlıktır. Nöronlar ve onları oluşturan atomlar ise düşüremezler, karar veremezler, felsefi fikirler öne süremezler, sevgi, şefkat hislerini bilemezler.

Bunu, materyalistlerin çoğu da tek başlarına kaldıklarında bilmekte ve kabul etmektedirler. Ancak maddeci ön yargılarını, bilimselliğin ve aklın gereği sanma yanlışlığında oldukları için bu apaçık gerçeği kabullenmemektedirler. Oysa, materyalizmi savunmak uğruna içine düştükleri durum ve kabul ettikleri akıl dışı mantıklar, onlara çok daha büyük bir zarar vermektedir. "Düşüncelerimiz atomlarımızın, sadece nöronlarımızın ürünüdür" diyen bir insanın, düşlerini gerçek zanneden veya akıl almaz masallar uydurup sonra bunlara kendi inanan bir insandan hiçbir farkı yoktur.

Gerçek olan ise şudur: İnsan, Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşıyan, bu ruh ile düşünen, konuşan, sevinen, kararlar alan, medeniyetler kuran, ülkeler yöneten bir varlıktır.

KULEDEKİ KÜÇÜK ADAM

Kule ve Tepesindeki Kapalı Oda

Eğer şu anda beyninizin içinde olan beden görüntünüzün bir de maddi aslının bulunduğunu iddia ederseniz, o zaman bu görüntüyü kafatasının içinde taşıyan dev bir beden varlığını da kabul etmiş olursunuz. Bu durumda siz, adeta dev bir kulenin tepesindeki küçük bir odaya hapsedilmiş küçük bir adam olursunuz.

Bu sonuca nasıl varıldığını aşama aşama düşünelim:

Şu anda gözlerinizi çevirip etrafa baktığınızda pek çok cisim görüyorsunuz. Duvarlar, eşyalar, gökyüzü, evler, insanlar, arabalar ve tüm bunların yanında bir de kendi bedeniniz. Tüm bu cisimlerin hepsi, bedeniniz de dahil olmak üzere aynı yerdeler.

Bu yer acaba neresi? Önceki sayfalardaki açıklamaları hatırlarsanız bu yerin başka herhangi bir yer değil, doğrudan sizin beyninizin içindeki görme merkezi olduğunu fark edebilirsiniz. Yani muhatap olduğunuz tüm dünya, kendi bedeniniz de dahil olmak üzere, kafatasınızın içinde, beyninizin arka taraflarında yer alan birkaç cm^3 hacmindeki bir alandır. Şu anda kafatasınızın içindeki bu alandaki kitaba bakıyorsunuz. Kitabı ellerinizle çevirirken gördüğünüz ve hissettiğiniz eller, beyninizin görme ve dokunma merkezlerinde yer alıyor. Bedeninizin tüm organları da aynı yerde; kafatasınızın içinde.

Peki birer algı olan ve kafatasınızın içinde yer alan bu bedeninin dışında, bir de ayrıca maddesel bir bedeniniz olduğuna mı inanıyorsunuz? Eğer böyle bir beden olduğuna inanıyorsanız, bilin ki onu şimdiye kadar hiç göremediniz. Nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir kesin bilgiye sahip değilsiniz. Böyle bir beden varlığına dair sadece bir varsayımda bulunabilirsiniz.

Eğer böyle bir beden varlığına inanıyorsanız, onun şu an gördüğünüz bedeninizin dışında yer alan bir dev olduğunu kabul etmeniz gerekir. Siz ve tüm gördükleriniz bu devin kafatasındaki görme merkezinde yer aldığına göre, onun maddesel bedeninin çok çok büyük olması gerekiyor. Şu an bulunduğunuz mekandan daha aşağıda omuzları, kolları, gövdesi, bacakları ve ayakları uzanıyor olmalı. (Eğer o da sizin gibi iki kollu, iki bacaklı bir insansa.)

Dışarıda gördüğünüzü zannettiğiniz bir bedeniniz olduğunu iddia ediyorsanız, o zaman dev bir kulenin tepesindeki kilitli bir odada yaşayan, bu odadan hiçbir zaman çıkamayan, sadece önüne konan ekranı seyreden, hapsedilmiş bir insan olduğunuzu da kabul etmeniz gerekir.

Dışarıda var zannettiğimiz herşey beynimizde oluşan algılardan ibarettir.

Bu durumda, siz bir devin kafatasında yaşayan bir minyatür insan olursunuz. Bir başka deyişle, dev bir kulenin tepesindeki kilitli bir odada yaşayan, bu odadan hiçbir zaman çıkamayan, sadece önüne konan ekranı seyreden, hapsedilmiş bir insan olursunuz. Kule madde-sel bedeniniz, gördüğünüz beden ise kulenin tepesinde hapsolmuş olan küçük adamdır.

Bu dev kuleyi (yani var olduğunu sandığımız madde-sel bedeninizi) hiç göremezsiniz. Çünkü kulenin tepesindeki küçük karanlık odaya kilitlenmişsinizdir. Hayatınız boyunca o odadan çıkamazsınız. O karanlık odanın duvarlarına yansıtılan görüntüleri izlersiniz. Bu görüntülerdeki bazı cisimler (örneğin yıldızlar) size belki milyonlarca kilometre uzaklıkta gibi gelebilir. Oysa gerçekte hep aynı küçük odanın içindedir.

Bu konuyu daha iyi anlamak için, televizyonlarda sık-

ça rastladığımız fantastik çizgi filmlerden de bir örnek verebiliriz. Bu çizgi filmlerin bazılarında dev bir beden, kafatasındaki kontrol merkezinde oturan bir kişi tarafından kontrol edilir. Mesela “Voltran” adlı ünlü çizgi filmde, dev robotlar, kafa bölümündeki merkezde oturan bir adam tarafından yönetilirler. Dev robot bu insanın emirlerine göre hareket eder. Adam, dev bir kule büyüklüğündeki robotun içinde oturan küçük bir vücuttur...

İşte eğer şu an gördüğünüz, hissettiğiniz beden maddesel bir karşılığı olduğuna inanıyorsanız, böyle bir sistemi kabul etmeniz lazım. Bir başka deyişle, adeta “bir kulenin tepesindeki odada oturan küçük adam” veya “dev bir robotun tepesinde oturan küçük adam” olduğunuzu kabul etmeniz gerekiyor.

Eğer şu an gördüğünüz, hissettiğiniz beden yaklaşık 1.80 metre civarında bir boyu olduğunu düşünüyorsanız, yapılacak kıyaslamada, dışarıda var olduğunu kabul ettiğiniz beden, birkaç mm.lik algı merkezlerine göre bir dev haline geldiğini de kabul etmelisiniz. Eğer vücudunuz bir kule, bunları algılayan “Ben” de o kulenin tepesindeki hücrede yaşayan bir insan olarak düşünülürse, bu kulenin boyu yüzlerce metreyi bulmalıdır. Eğer “ben” dediğiniz vücut görüntünüz 1.80 metre ise, dışarıda var olduğunuz kabul ettiğiniz maddesel beden de yüzlerce metre boyunda olmalıdır.

Kuleye İnanmanın Saçmalığı

Kuledeki küçük adam, materyalistlerin iddia ettikleri düşüncenin doğal bir sonucudur. Maddenin fiziksel varlığında ısrar eden, bizim maddesel varlıklarla muhatap olduğumuzu savunan materyalist, bu ilginç sonucu

savunmak durumundadır. Çünkü, gördüğü ve hissettiği bedeninin dışında, bu bedeni ve onun bulunduğu alanı tepesinde taşıyan bir başka beden daha bulunduğunu iddia etmektedir.

Bunu detaylı olarak düşündükçe, materyalist iddianın ne denli saçma bir tablo çizdiği açıkça görülür.

Aslında materyalistler, kendilerine bile ürkütücü gelecek bir canlıyı insan olarak tarif etmektedirler. Bu korkutucu manzarayı biraz tarif edelim. Materyalist, tüm evreni kafasının içinde minik bir yerde taşıyıp, ona yakından bakan dev birini tarif etmektedir. Güneş, Ay, yıldızlar ve tüm ışık kaynakları bu beynin içinde olduğu içinde, söz konusu dev, kaçınılmaz olarak karanlıkta gezmektedir. Bu devin bacakları ve kolları -bizim ölçülerimize kıyasla- yüzlerce metre uzunluktadır. Yani derin karanlıkta, beyninin içinde taşıdığı evrenle birlikte gezen ama nereye gittiğini kimsenin bilmediği koca bir devin insan olduğu sonucuna varır materyalist. Tıpkı koskoca bir kulenin tepesindeki küçücük bir odada yaşayan bir insan gibi.

Ancak dikkat edilirse, söz konusu dev adamın varlığına inanmak, sadece materyalist felsefesinin bir gereğidir. Çünkü gördüğümüz ve dokunduğumuz bedenimizin dışında, bir de hiç ulaşamadığımız maddesel bir beden var olduğuna inanmak için başka hiçbir gerekçe yoktur. Böyle bir beden varlığına niçin inanalım? Bunun varlığına dair hiçbir kanıt yokken, hiç kimse böyle bir beden görmemiş, duymamış, ona dokunmamış, yaptığı herhangi bir şeyin izine rastlamamış iken, niçin bu garip dev adamın varlığını kabul edelim?

Materyalist felsefeyi körü körüne kabul etmek dışında, böyle hayali bir maddesel adamın varlığına inanmak için bir sebep yoktur.

Eğer bir vadinin aslını gördüğünüzü iddia ediyorsanız, görme merkezinizin de aynı şekilde en az kilometrelercearelik bir alan kaplaması gerekir.

- Hiçbir Zaman Göremeyeceğimiz Bir Dünyanın Varlığını Neden Kabul Edelim?

Sadece sözünü ettiğimiz bu hayali adamın değil, “maddesel dünya” denen teorik alemin varlığına inanmak için de hiçbir kanıt bulunmamaktadır. Bizler sadece zihnimizde yer alan algılarla muhatap oluruz. Bu algılardan farklı bir şeyin varlığını hiçbir zaman görmedik, işitmedik, tatmadık, koklamadık. Böyle bir şeye dokunmadık da. İçinde yaşadığımız alem, bir algılar alemidir. Bu algıların dışında, bunların fiziksel birer kopyasını oluşturacak ve adına “madde” denecek şeylerin varlığına neden inanalım?

Böyle bir şeyin varlığına inanmak, bir çizgi filmde veya bilgisayar oyununda gördüğümüz sanal karakterlerin,

aslında fiziksel bir dünyada yaşadıklarına inanmak gibi bir şeydir. Yani saçma bir düşüncedir. Pembe Panter çizgi filmini izlediğimizde, gerçekten maddesel bir “pembe panter”in bulunduğunu nasıl düşünmüyorsak, beynimizin içindeki görüntü merkezindeki elektrik sinyallerinin maddesel bir karşılıklarının olduğunu düşünmemize de gerek yoktur.

Aynı şekilde rüyalarımızda gördüğümüz dünyanın, insanların ve cisimlerin maddi karşılıkları bulunduğunu düşünmemize de gerek yoktur. Bunu iddia etmek, akıl dışı olur.

Gördüğümüz, duyduğumuz, hissettiğimiz, kokladığımız veya tattığımız herşey algıdır ve algıdan başka bir düzeyde herhangi bir varlığı yoktur.

Materyalistlerin iddiaları düşünüldüğünde, beyninin içinde taşıdığı evrenle birlikte gezen, nereye gittiğini kimsenin bilmediği koca bir devin insan olduğu sonucuna varmak gerekir ki bu iddianın saçmalığı ortadadır.

KONUNUN KURAN'DAKİ TARİFİ

Daha önceki bölümlerde nasıl gördüğümüzü ve duyduğumuzu anlatırken kulağımıza gelen ses dalgalarının sinirler aracılığıyla bir elektrik sinyali olarak beyne iletiildiği ve duyma işleminin beyinde gerçekleştiği anlatılmıştı. Ancak tüm bunlardan daha dikkat çekici olan, beynin içinde, tüm bu kusursuz işlemlerin sonucunda üç boyutlu ve rengarenk görüntüyü gören, sesleri hiçbir kusur olmadan duyan, yüzlerce farklı tadı birbirinden ayırt edebilen, düşünebilen, hissedebilen, hesap yapabilen bir varlığın bulunmasıdır. Beyin sadece gözden, kulaktan, burundan, dilden, deriden gelen elektrik sinyallerini kendinde toplar. Ancak beynin içinde bu sinyalleri yorumlayan, yani görüntüyü gören bir başka varlık vardır.

İşte şaşırtıcı olan da budur. Bu varlık göze ihtiyaç duymadan gören, kulağa ihtiyaç duymadan duyan, gördüklerini işittiklerini idrak eden bir varlıktır. Bilim adamları da bu konuda açıklamalar yapmışlardır bugüne kadar. R.L. Gregory isimli yazar bu konuyla ilgili durumu şöyle açıklamıştır:

"Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir gö-

ze daha ihtiyaç olacaktır,... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olmaz."³⁵

Görüldüğü gibi, bu yazar aslında gerçeği anlamış ve açıkça ifade etmiştir. Ama materyalist görüşleri nedeniyle "içteki göz"ün kime ait olduğunu cevaplayamamış ve gerçeği baştan reddetmiştir.

Bugüne kadar yapılan incelemeler ve gözlemlerle böyle bir merkeze, varlığa rastlanmamıştır. O halde insanın beyninde oluşan bu sesi, müziği, insan konuşmasını dinleyen insanın şuurudur, Şuur derken beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası, sinir hücrelerinden bahsedilmeği açıktır. Bu şuur, Allah'ın yarattığı ve insana vermiş olduğu RUH'tur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz. Bu, Allah'ın bir mucizesidir.

Öyleyse bu açık ve ilmi gerçeği öğrenen her insanın aslında beynin içindeki birkaç cm³lük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp O'ndan korkup O'na sığınması gerekir.

Ruhun önemli bir özelliği de gördüğü görüntüden etkilenmesidir. Görüntüler ruhta doyunluk, acı, neşe, korku gibi hislerin oluşmasına yol açar. Yani bu görüntüler ruhu etkileyecek, ruh ise bu görüntülerden etkilenecek şekilde yaratılmıştır. Bu şekilde kendimizi kişiye özel bir dünyada, bir imtihan ortamında buluruz. Böylece dünya hayatı dediğimiz şeyin ruh tarafından seyredilen özel görüntüler olduğu ortaya çıkar.

Herkesin kolaylıkla anlayabileceği gibi bize herşeyi seyrettiren, üstün ilim sahibi Allah'tır. Bu görüntüler ke-sintisiz olarak ruhumuza izlettirilir. Allah bu şekilde he-pimizi kendi dünyamızda yaşatmakta ve imtihan etmek-tedir.

Bunu bir televizyon yayını gibi de düşünebiliriz. Yani Allah, dünya olarak algıladığımız görüntülerin belirli bir hikmet ve ilimle ruh dediğimiz varlık tarafından algılan-masını sağlar. Bu yayın kesilmediği ve değişmediği süre-ce, yani Allah bize dilediği görüntüleri gösterdiği sürece biz hiç farkına varmadan olaylara tepki veririz, halbuki biz ruh ve ruhun seyrettikleri dışında bir dış dünya ile muhatap değilizdir.

Ruhun varlığı açık bir şekilde ispatlandıktan sonra geriye bu görüntülerin kaynağı ve sebebi kalır. Ayrıca bütün buraya kadar anlatılanlardan çıkaracağımız hayati öneme sahip sonuçlar var. Birinci konu, görüntülerin kaynağı ve mahiyetidir. İnsanlar maddi bir varlıkla muha-tap değildir ve sadece algılardan oluşmuş mükemmel bir dünyayı seyrederek. Bu görüntülerin mükemmelliği, ya-ratılışındaki sanat, ilim, hikmet gibi unsurlar bize üstün Yaratıcımızı tanıtmaktadır. Herşeyi yaratan Allah'tan başka mutlak varlık yoktur. Allah'ın varlığı dışında kalan-lar bize Allah'ın görüntü olarak gösterdiği tecellileridir. Allah bütün gücün, aklın, ilmin, sanatın, kudretin, hikme-tin sahibidir. Biz görüntüleri, görüntülerin yaratılışındaki üstün ilmi, ruhun görüntü karşısındaki durumunu düşü-nerek Allah'ın varlığının ve sıfatlarının en mükemmel şe-kilde farkına varırız. Eğer biz bu gerçeği bu şekilde bil-mezsek, Allah'a iman konusunda büyük eksiklikler yaşar, çok yanlış kanaatlere sahip oluruz.

Gördüğümüz herşey bize seyrettirildiğine ve bu görüntüler maddenin aslı olmadığına göre Allah'ın varlığı dışında mutlak anlamda bir varlık yoktur, olması da mümkün değildir. Varlıklar, bizim için sadece ruhun gördüğü görüntüler, gece gördüğümüz rüyalar gibi bir hayal, bir algı şeklinde vardır. Bunun dışında bir şeyin mutlak olarak var olduğunu iddia etmek, onunla muhatap olabildiğini söylemek yanlış bir inançtan kaynaklanmaktadır.

Ayrıca, herşey Allah'ın yarattığı bir algı olduğu için, hiçbir varlığın da Allah'tan bağımsız bir güç ve iradesi yoktur. Bazı insanlar Allah'ın varlığını anlatmaya çalışırken, **"Allah'ı göremiyoruz ama radyo dalgalarını da göremiyoruz ve radyo dalgalarının var olduğunu biliyoruz. O zaman Allah radyo dalgası gibi vardır"** tarzında mantıklar kullanırlar ki bu çok yanlıştır. Bu mantıkla düşünen insan, maddeyi mutlak varlık kabul etmekte, Allah'ı ise (Allah'ı tenzih ederiz) maddeyi çevreleyen soyut bir varlık gibi düşünmektedir. Oysa gerçekte Allah mutlak varlıktır, diğer varlıklar O'nun yarattığı tecellilerdir. Allah vardır, diğer herşey birer gölge varlıktır.

Maddenin kendi başına Allah'tan bağımsız olduğuna inanan bir insan, elbette ki herşeyi kendi inancına göre değerlendirecektir. Allah'ın sonsuz gücünü, sonsuz ilmini, mutlak varlığını kavrayamayanlar, Allah'ın varlığı hakkında çok yanlış görüşlere sahiptirler. O'nu göklerde bulunan, dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak tasvir ederken yaşadıkları dünyanın tek elle tutulur gerçeklik olduğuna inanırlar. Hatta az önce de bahsedildiği gibi pervasızca asıl maddi varlıkların kendileri

olduklarını, (Allah'ı tenzih ederiz) Allah'ın ise bir hayal, maddi olmayan ruhani bir varlık olduğunu, maddeye de etki etmediğini düşünür ve savunurlar.

Bu konuyu Allah Kuran'da birçok yerde açıklamıştır. Bazı ayetlerin daha iyi açıklanması bakımından da son derece önemli olan bu konunun üzerinde düşünülmesi gerekmektedir. Sizin gibi, maddenin bir nevi hayal olduğunu anlayan insanlar için artık herşey açık ve anlaşılır bir hale gelir. Böyle bir durumda insan, Allah'ın kendisine ne kadar yakın olduğunu bir anda kavrar. Böylece Allah hakkında yapılan yanlış yorumlar, insanların sahip olduğu yanlış inançlar da hemen gün ışığına çıkar. Ama bu gerçekler düşünülduğünde anlaşılır ki aslında hayatı boyunca insana en yakın olan varlık, Allah'tır.

Kaf Suresi'nin 16. ayetinde Allah insan için, "**Biz ona şah damarından daha yakınız**" demektedir. İsrâ Suresi'nin 60. ayetinde ise, "**Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır**" şeklinde bu gerçek belirtilmiştir. Ancak bir insan, bedeninin "madde"den ibaret olduğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Örneğin "kendi" zannettiği yer beyniyse, dışarısı olarak kabul ettiği yer kendisine 20-30 cm. gibi bir uzaklıkta olur. Ama madde diye bir şeyle muhatap olmadığını, yalnızca zihnindeki algılarla karşı karşıya olduğunu kavradığında artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramlar anlamsızlaşır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah bu konuyu bize pek çok ayetle bildirmiştir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada

siz (sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz. (Vakıa Suresi, 83-85)

Bir başka ayette ise bu konudan şöyle söz edilir:

Kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse, onlar da Benim çağırma cevap versinler ve bana iman etsinler. Umulur ki irşad (doğru yolu bulmuş) olurlar. (Bakara Suresi, 186)

Bakara Suresi'nin 255. ayetinde de şöyle buyrulur:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önderindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür."

Bakara Suresi'nin 115. ayetinde de, "**Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir"** şeklinde hükmedilmektedir.

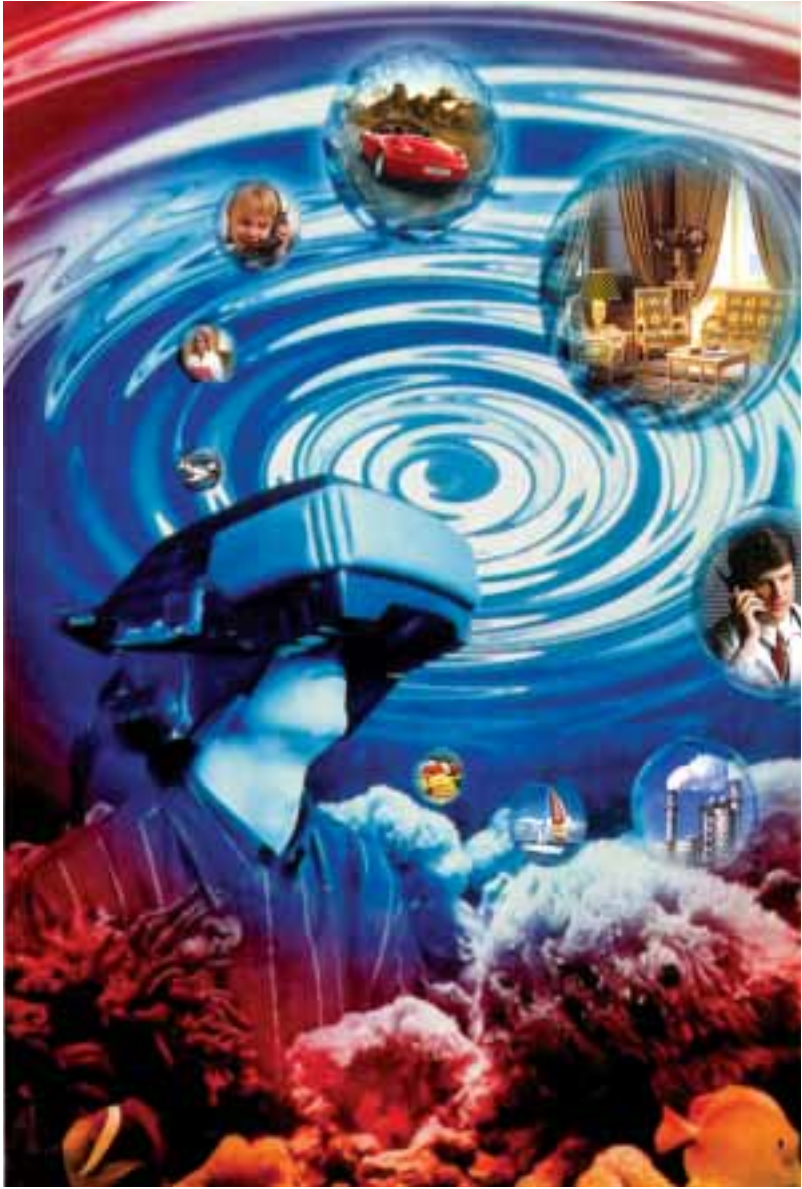
Maddenin gerçek mahiyetinin anlaşılması, insanların karşısına daha pek çok önemli gerçekleri de çıkarır. Bu gerçeği düşünen insan Allah'tan başka bir mutlak varlık olmadığını, herşeyi Allah'ın yaratıp her an kontrol ettiğini anlar. Örneğin Neml Suresi'nin 64. ayetinde Allah,

"halkı sürekli yaratmakta olan" olduğunu haber vermiştir. Yani herşeyin her an yaratıcısı Allah'tır. Fatır Suresi'nin 41. ayetinde bu gerçek, **"Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, kendisinden sonra artık kimse onları tutamaz..."** şeklinde açıklanmaktadır. Yani kainattaki herşey, her an Allah'ın hakimiyeti altındadır; O'nun izni ve yaratmasıyla varlığını sürdürmektedir.

Allah'ın yarattığı ve ruh tarafından algılanan görüntülere müdahale etmek söz konusu değildir. Bize seyrettirilen görüntüde ne varsa onu görürüz. Bu görüntüyü değiştirmek veya ona etki etmek mümkün değildir. Bu aşamada kader konusu da rahatça anlaşılır. Allah'ın yarattığı görüntülerde ne seyrediyorsak o bizim kaderimizdir. Kendi hayatımız olarak algıladığımız belirli olayların akışını bir filmi izler gibi seyrederek. Bizim için takdir edilen kaderde ne varsa onu hisseder, onu algılarız.

Bu konu Kuran'da, İnsan Suresi'nin 30. ayetinde: **"Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz."**, Enfal Suresi'nin 17. ayetinde ise: **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** şeklinde açıkça belirtilmiştir. Saffat Suresi'nin 17. ayetinde ise aynı gerçek: **"Oysa sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır"** diye haber verilmiştir. Bu ayetler, insanın Allah'tan bağımsız olmadığını göstermektedir.

Ayrıca insan kadere müdahale edemediği gibi kaderinde olmadığı sürece bir adım bile atamaz. Mesela insanın ömrü uzamaz veya kısalmaz. Bu gerçeği Allah Kuran'ın Sebe Suresi'nin 30. ayetinde: **"De ki: "Sizin için"**

... *Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir.*

(Ali İmran Suresi, 185)

belirlenmiş bir gün vardır ki, ondan ne bir an ertelenebilirsiniz, ne de (bir an) öne alınabilirsiniz" şeklinde belirtmiştir.

Buradan da anlaşılacağı gibi hiçbir şey tesadüfen olmaz, kazayla veya şans eseri bir olayla karşılaşılmaz. Herşey Allah'ın belirlediği şekilde, belirlediği vakitte meydana gelir. Bunu engellemek ya da değiştirmek insanların elinde değildir. Yani insanların böyle bir gücü yoktur.

Her olay, her an Allah yarattığı için bir hikmet, bir hesap ve bir ilim taşır. Hiçbir şey boş yere yaratılmaz. Mesela bir iş adamı Ankara'ya gitmek için uçağa biniyor ama son anda cüzdanını havaalanında unuttuğunu hatırlayıp uçaktan iniyor, o olmadan havalanan uçak düşüyor ve böylece iş adamı ölmüyor. Böyle bir durumda kader gerçeğini kavramamış bir kişi, bu adam için "Ölümden kurtuldu, kaderini değiştirdi" gibi şeyler söyleyecektir. Aslında bu kişinin yaşadığı her an onun kaderinin bir parçasıdır. Uçağa binmesi, cüzdanı unutmaması, uçağın düşmesi ve dışarıdan bakan bir kişinin yaptığı yorumlar hep kaderinde vardır, bir değişiklik olmamıştır. Kader aslında tüm hayata hakim olan bir bütün şeklinde yaratılmıştır. Bu kader ilk yaratma anında bellidir. Yani insanın ömrünün uzaması veya kısılması söz konusu değildir. Hasta olan kişi kaderinde hasta olduğunu, ölüme yakın olduğunu, tedavi olduğunu ve iyileştiğini görür. Bütün bu olaylar belirli bir sırada ilerler ama aslında tümünün sonucu baştan bellidir.

Allah insanlara bu durumu şöyle bildirir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun

hakkında Kuran'dan okuduğın herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

Bu ayetten de anlaşıldığı gibi, yeryüzünde gerçekleşmiş ve gerçekleşecek olan her olay, henüz bu evren yaratılmadan Allah katında yazılmıştır. İşte bu nedenle de insan henüz dünyaya gelmeden, hatta annesi, babası, dedesi bile dünyada yokken yapacağı konuşmayı da Allah bilmektedir.

Bu gerçeğin öğrenilmesi, insana karmaşık gelen birçok konunun da, kolayca anlaşılmasına vesile olur. Burada en önemli konu, Allah'ın tek mutlak varlık, tek güç sahibi olması ve herşeyi sarıp kuşatmasıdır. Allah bize şah damarımızdan da yakındır. Herşey kontrolü altındadır, herşeyi Allah en güzel şekilde düzenleyip belirlemiştir. İnsan sadece kendisi için belirlenmiş kaderi seyreder. Bu ise her türlü maddi veya manevi endişeyi, gelecekle ilgili korkuları yok eder. İnsanın dünyaya yönelik tutku ve hırsları önemini yitirir, yalnızca Allah'ın rızası önem kazanır. Böylece insan, olayları gerçek anlamıyla ve doğru bir şekilde görüp yorumlar. Ve herşeyin yaratıcısı ve mutlak hakimi olan Allah'ın gücünün ve hakimiyetinin farkına varır.

Bütün bu gerçeklere rağmen tarihte çeşitli sapkın anlayışlar olmuştur. Mesela bazı akımlar konuya tek açıdan bakmış ve "ibadete ne gerek var, zaten herşeyi Allah

yapıyor" demişler ve ibadetleri terk etmişlerdir. Bazıları ise "insan boşuna uğraşiyor" diyerek miskin bir davranışı benimsemiş, hiçbir şey için çaba göstermez olmuşlardır. Daha da sapkın bir görüşe sahip olanlar ise kendilerini (Allah'ı tenzih ederiz) Allah ile bir görececek derecede ileri gitmişlerdir. Bu tarz sapkın görüşlere kapılan kişilerle ilgili olarak Enam Suresi'nin 148. ayetinde, **"Şirk koşanlar diyecekler ki: 'Allah dileseydi ne biz şirk koşardık, ne atalarımız ve hiçbir şeyi de haram kılmazdık.' Onlardan öncekiler de, Bizim zorlu-azabımızı tadıncaya kadar böyle yalanladılar. De ki: 'Sizin yanınızda, Bize çıkarabileceğiniz bir ilim mi var? Siz ancak zanna uymaktasınız ve siz ancak 'zan ve tahminle' yalan söylersiniz."**, denilerek zan üzerine hareket eden bu tarz kişilerin aslında yalancı oldukları vurgulanmıştır.

Allah dünyada bir imtihan ortamı yaratmış ve insanlara elçiler ve kitaplar göndererek onlara doğru yolu ve sorumluluklarını bildirmiştir. İnsanlar da, beden görüntüsüyle bağlı oldukları bu imtihan ortamında Allah'ın bildirdiği şekilde davranmakla yükümlüdürler. Yani bu görüntülere verdikleri tepkilerin sorumluluğunu taşırlar. Ahirette de, bu görüntü ortamında yaptıkları şeylerin karşılığını cennet veya cehennem olarak görürler.

Konunun iki yönü var; birincisi zahiri yani görünen yönü. Bu açıdan bakıldığında insan her yaptığı şeyden sorumludur. İnsan, beden görüntüsüyle bu dünyaya bağlıdır ve ruhu bu görüntü dünyasında meydana gelen olaylardan etkilenir. Yani acıkınca beden görüntüsünü yemek görüntüsüyle doyurmak zorundadır. Beden hastalanınca, doktor ve ilaç görüntülerine başvurmalı, yoru-

lunca uyumalı ve dinlenmek zorundadır. Bütün bu olayların ve hislerin yaratılışında sonsuz bir ilim ve hikmet vardır. İlk bakışta bu şekilde görünen hayatın esas anlamını anlamak ve gerçeği görmek ise olayın ikinci, yani batını yönüdür. Bu gerçeği keşfeden insan aslında Allah'tan bağımsız hiçbir gücü olmadığını, sadece zihnindeki dünya ile muhatap olduğunu ve tüm gücün Allah'a ait olduğunu anlar. Böylece hayata ve dünyaya gerçek değerini verir.

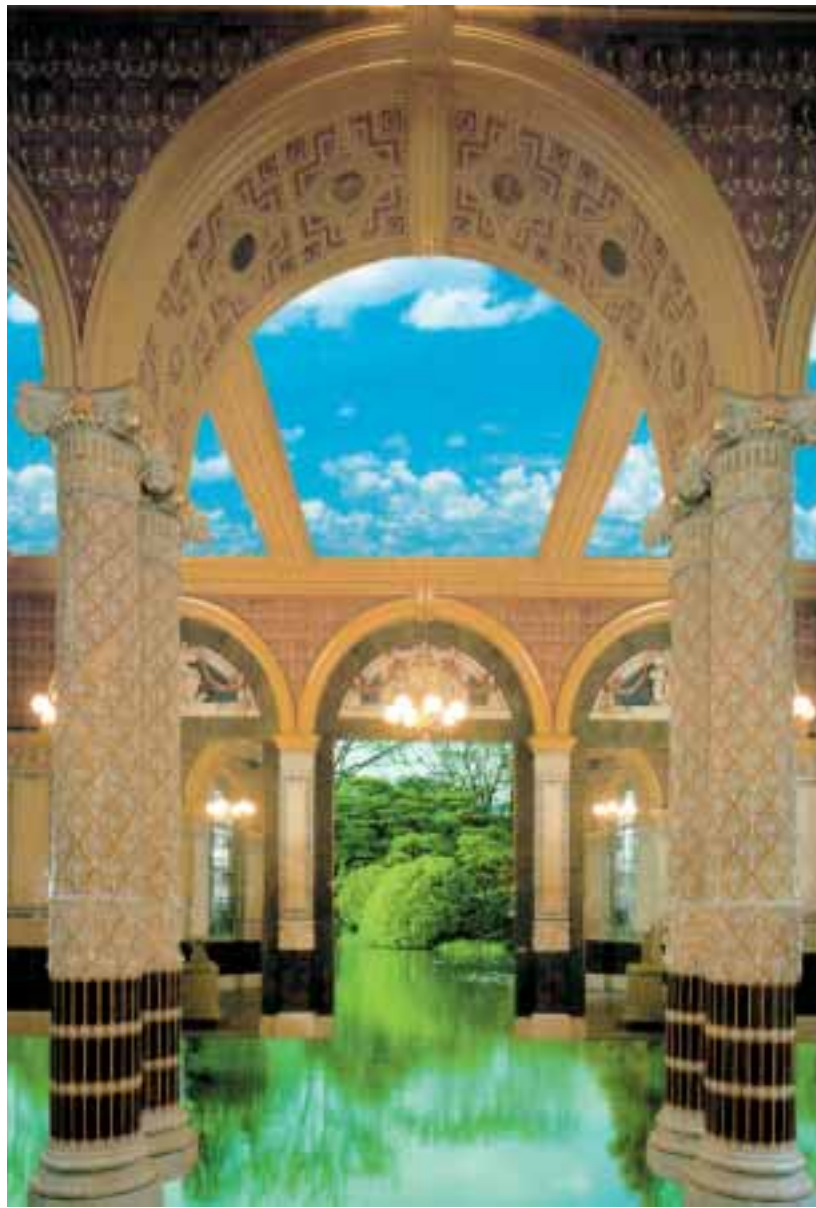
Bu konu Şuara Suresi'nde şu şekilde bildirilmektedir:

Ki beni yaratan ve bana hidayet veren O'dur. Bana yediren ve içiren O'dur. Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur. Beni öldürecek, sonra diriltecek olan da O'dur. Din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum da O'dur.
(Şuara Suresi, 78-82)

Bütün gücün Allah'a ait olduğunu, Allah'tan başka dost ve yardımcı olmadığını anlayan insan bu sayede, Allah inancında ve ibadetlerinde tam bir samimiyeti yakalar. Bu olayın şuurunda olduğu sürece dünyanın yıkıcı ve bozucu etkilerinden kurtulmuş olur. İlaç içer ama iyileştirenin Allah olduğunu bilir, yemek yer ama doyuranın Allah olduğunu bilir yani aynı hayatı yaşamaya, gerçeğin farkında olarak devam eder.

İnsanların maddesel dünyanın gerçek mahiyetini bilmeden davranınca hangi güç durumlarda kaldıkları ve gerçeği öğrenince gösterdikleri tepkilerin sebeplerini düşünelim.

Bizi ve herşeyi yaratan Allah, Kuran ve elçileri vasıtasıyla bize doğru olanı, güzel olanı, yanlış ve kötü olanı

*Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur; hepsi
O'na 'gönülden boyun eğmiş' bulunuyorlar.
(Rum Suresi, 26)*

açıkça bildirmiştir. Burada sadece birkaç tanesini okuduğumuz ayetlerin dışında, Kuran'da hayatının her yönünde insana rehberlik edecek, doğru yolu gösterecek öğütler vardır. İnsanın en önemli işlerinden biri, Yarattığımızdan gelen bütün öğütleri, emirleri, yasakları, mesajları en iyi şekilde öğrenip, anlayıp uygulamaya çalışmaktır. Bunun önünde bir mazeret olmaz. Aksi halde Nur Suresi'nin 39. ayetinde: **"İnkâr edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görür"** şeklinde belirtildiği gibi, kişinin hayal olan bir hayatı şuursuzca yaşayıp pişman olacağı bir sonla karşılaşması muhtemel olacaktır.

Enam Suresi'nin 70. ayetinde Allah, **"Dinlerini bir oyun ve eğlence (konusu) edinenleri ve dünya hayatı kendilerini mağrur kılanları bırak. Onunla (Kur'an'la) hatırlat ki, bir nefis, kendi kazandıklarıyla helake düşmesin; (böylesinin) Allah'tan başka ne bir velisi, ne bir şefaathçisi vardır; her türlü fidyeyi verse de kabul olunmaz. İşte onlar, kazandıkları nedeniyle helake uğrayanlardır..."** şeklinde buyurmuştur. Bu ayetten anlaşılacağı gibi kibirli, kendini beğenmiş hatta kendini adeta bir ilah gibi gören bazı kişiler, aslında sinema perdesindeki bir görüntü gibi hayal olduklarını anladıklarında o gururun yerini büyük bir acizlik ve küçüklük duygusu alacaktır. Dünya sevgisi ile tutkuya kapılanlar, sahip oldukları herşeyin bir hayal olduğunu görünce dünyanın, çocuklarının, makamlarının, servetlerinin, çevresinde güç sahibi olarak gördüğü ar-

kadaşlarının hepsinin Allah'a ait olduğunu, Allah'ın haki-miyeti altında olduğunu anlayıp derinden sarsılırlar. Bu durumda da iki tane seçimleri olur. Ya madde ve dünyaya olan tutkuları sona erer ve Allah'a yönelirler ya da tam tersine bu gerçeği unutmaya çalışıp dünyaya daha çok sarılırlar. Ama kendi kendilerini kandırdıklarını bildikleri için de hep huzursuz, gerilimli ve azap dolu bir yaşam sürerler.

Aslında birçok insan bu konuyu çeşitli vesilelerle öğrenir. Eğer bu konu tek başına görüntülerin beyinde olduğuyla sınırlı kalsaydı şu an herkes bunu kabul ediyor olabilirdi. Ancak dış dünya ile muhatap olamadığını, herşeyi beyninin içinde algıladığını anlayan bir insan hemen ikinci aşamayı, yani bu görüntüleri Allah'ın yarattığını ister istemez fark eder.

Bütün hayatını sahip olduğu ve arzu ettiği maddi değerlerin üzerine kurmuş bir insan bu durumda gerçekleri anlamazlıktan gelmeye yönelebilir. Çünkü bu gerçekler ona, Allah'ın ve buna bağlı olarak hesap gününün, cennet ve cehennem varlığını da hatırlatır. Eğer karşımızdaki şuurlu ve vicdanlı bir insansa hayatını bu gerçeğe göre yeniden düzenler. Ancak bazı insanlar bu olayı fark edince paniğe kapılıp kendilerini kandırmayı tercih edebilirler. Çünkü bu gerçek onlara korku ve endişe verir, unutmakla veya gözünü kapatmakla gerçeklerden kurtulacaklarını düşünebilirler. Gerçekleri kavrayamayan insanların durumuna ayetlerde şöyle dikkat çekilmektedir:

Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır. (Rum Suresi, 7)

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah katında olındır. (Al-i İmran Suresi, 14)

Kuran'da şeytan anlatılırken onu azdırıp Allah'a isyan ettiren sebeplerin başında madde sevgisi ve mutlak varlık olma hırsı vurgulanmaktadır. Bu şeytani tutku insanı büyük bir hırsla dünyaya bağlamak ister. Hayal olmak "hiç"lik olmak, azametli, gururlu insanların asla kabul etmeyecekleri bir gerçektir. Öyle bir gerçek ki reddi mümkün değil, yaşanarak ispatlanıyor ancak buna rağmen dünya hırsı ve onu kaybetme ihtimali bazı kişilerin bu apaçık hakikati düşünmesini engeller. Kuran'da şeytanın kendini beğenmişliği ve azgınlığı şöyle haber verilmektedir:

... Onlar da İblis'in dışında secde ettiler. O secde edenlerden olmadı. (Allah) Dedi ki: Sana emrettiğimde seni secde etmekten alıkoyan neydi? (İblis) Dedi ki: Ben ondan daha hayırlıyım; Beni ateşten yarattın onu ise çamurdan yarattın. (Araf Suresi, 11-12)

Ayrıca bir hayalden başka bir şey olmayan şeyler sanki varmış gibi davranan bu insanlar, içinde buldukları durumu fark etseler çok zor durumda kalırlar. Bir hayal peşinde ömrünü geçirip en sonunda durumu fark eden bir insanın pişmanlığı ve küçük düşmesi Kehf Suresi'nde şu şekilde açıklanıyor:

De ki: "Davranış (ameller) bakımından en çok

hüsrana uğrayacak olanları size haber vereyim mi? Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar. (Kehf Suresi, 103-104)

Bu insanların en büyük hatası ise gerçekleri unutup dünyaya hırsla bağlanmalarıdır. Halbuki insan Allah'a teslim olsa, O'na güvenip dayansa, gerçeklerden kaçmayı bıraksa çok mutlu, huzurlu olur ve güven içinde yaşar. Allah, Kendisine yönelen insanlara daima doğru yolu gösterir, en güzel çözümleri onlara verir. Bu müjde ayetlerde şöyle haber verilmektedir:

... Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, (Allah) ona bir çıkış yolu gösterir; Ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır. Kim de Allah'a tevekkül ederse, O, ona yeter. Elbette Allah, kendi emrini yerine getirip-gerçekleştirendir... (Talak Suresi, 2-3)

(Gerçeği Bilmek, Harun Yahya)

SONUÇ

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

İnsanların, maddenin aslıyla hiçbir zaman muhatap olamadığı gerçeği, modern bilim tarafından çok açık ve kesin bir şekilde ispat edilmiştir. Materyalistler körü körüne inandıkları, bel bağladıkları, güvendikleri maddesel dünyanın, içindeki herşeyle birlikte kendilerinden uzaklaştığını görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a baş kaldırdılar. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Bu kişiler yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken sahip olduklarını zannettikleri maddenin ardına sığınmışlardı. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

Oysa, maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler, bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar, felsefelerini temelden yıkip atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarları

rını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir. **Maddenin aslını gören, gerçek sesleri duyan, kokuları hisseden tek bir insan dahi yoktur ki, maddecilik olsun...**

Allah'ın bir sıfatı da, inkarcılara tuzak kurmasıdır. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

"... Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır." ayetiyle bu gerçek bildirilir. (Enfal Suresi, 30)

Allah, dünyadaki varlıkların ve nesnelerin aslına her an ulaşabildiklerini zannettirerek materyalistleri de tuzağa düşürmüştü ve onları tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştü. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde buldukları toplumu, tüm dünyayı ve aslında birer kopyadan ibaret olan herşeyi aslı sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişler, çekinmeden insanlara zulmetmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey madde olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler kendilerince büyüklenirken, dini inkar ederken ve iman edenlere zulmederken aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir.

Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli-düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar." (Enam Suresi, 123) ayeti ile Yaratıcımıza karşı başkaldıran inkarcıların nasıl bir şuursuzluk içinde oldukları ve nasıl bir sonla karşılaşacakları en açık şekilde haber verilir.

Bir başka ayette ise bu gerçek şöyle vurgulanır:

(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)

Materyalistler kendilerince tuzak kurmaya kalkışırken ayetteki "**şuuruna varmazlar**" ifadesiyle açıklandığı gibi, çok önemli bir gerçeği fark edememişlerdir: **Karşılaştıkları tüm olayları beyinlerindeki ekrandan izlerler. Ve işledikleri her fiil gibi, kurdukları tuzakların da zihinlerinde oluşan kopyalarını yaşarlar.**

Her dönemde Allah inkarcıların tüm hileli düzenlerini temelinden yıkacak bir gerçeğe onları yüz yüze getirmiştir. Allah "**...hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır**" (Nisa Suresi, 76) ayetiyle, bu düzenlerin daha ilk kuruldukları anda sonuçlarının yıkım olacağını da haber vermiştir. Ve müminleri de "**...onların hileli düzenleri size hiçbir zarar veremez...**" (Al-i İmran Suresi, 120) ayetiyle müjdelemiştir.

Allah bir başka ayetinde, "**inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur...**" (Nur Suresi, 39) şeklinde haber verir. Materyalizm de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler ve Kuran ahlakına muhalif davranarak yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar için bir "serap" oluşturur; ona güvenerrek ellerini uzattıklarında, gördükleri her şeyin yalnızca aslının bir kopyası olduğunu anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, bütün bu kopya sesleri, görüntüleri, kokuları, tatları aslı gibi göstermiştir.

Tarih boyunca materyalist felsefeyi benimseyen felsefeciler, liderler, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Beyinlerindeki küçük odadan asla çıkamadıkları, dış dünya ile hiçbir şekilde karşılaşmadıkları halde tüm felsefelerini, ideolojilerini dünya ve madde üzerine kurmuşlar, bu konular hakkında ciddi tartışmalara girmişler, alaycı anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı yorumlayabileceklerini sanmışlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi 54)

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabi-

lır; ancak Allah'ın maddeyi ilah edinenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvurlarsa vursunlar, kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi, **"...kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır."** (Nisa Suresi, 173)

Materyalistler böyle bir tuzağa düşeceklerini hiç beklemiyorlardı. 20. ve 21. yüzyılın bütün imkanları ellerindeyken rahatça inkarda diretebileceklerini ve insanları da inkara sürükleyebileceklerini sanıyorlardı. Allah inkarcıların tarih boyunca taşıdıkları bu zihniyeti ve uğradıkları sonu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de (onların hilesine karşı) onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli düzenin uğradığı sona bir bak; Biz, onları ve kavimlerini topluca yok ettik. (Neml Suresi, 50-51)

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak, materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Bu gerçekle birlikte, her an Allah ile beraber olduklarını, Allah'ın kendilerini her yönden sarıp kuşattığını anlamışlardır. Nitekim Allah, **"kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak"** (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek, başka ayetlerde de haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarz-

da)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüş ya da dönmeyi beklemektedirler. Onlar isteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi herkes gibi hesap gününü beklemektedirler. O gün hepsi, dünyada işledikleri ve işlenmesine sebep oldukları her suçtan ötürü tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."

(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

- 1 R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9
- 2 Hoimar von Ditfurth, *Dinozorların Sessiz Gecesi 4*, Kitap, Çev: Veysel Atayman, Alan Yayıncılık, s. 256
- 3 Daniel C Dennett, *Brainchildren, Essays on Designing Minds*, The MIT Press, Cambridge, 1998, s. 142
- 4 Daniel C Dennett, *Brainchildren, Essays on Designing Minds*, s. 142
- 5 www.hhmi.org/senses/a/a110.htm
- 6 George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, Sosyal Yayınları, Çev: Enver Aytekin, İstanbul: 1976, s.40
- 7 Peter Russell, *The Mystery of Consciousness and the Meaning of Light (Bilincin Gizemi ve Işığın Anlamı)*, 12 Ekim 2000, http://www.arlingtoninstitute.org/futuredition/From_Science_To_God.htm
- 8 www.hhmi.org/senses/a/a110.htm
- 9 Michael I. Posner, Marcus E .Raichle, *Images of Mind*, Scientific American Library, New York 1999, s. 88
- 10 Bertrand Russell, *Rölativitenin Alfabeti*, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
- 11 Rita Carter, *Mapping The Mind*, s. 135
- 12 "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, *Works of George Berkeley*, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871, s.35-36
- 13 Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi*, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
- 14 George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, s.38-39-44
- 15 Rita Carter, *Mapping The Mind*, s. 113
- 16 Dr. Muhterem Ercan, *Hipnoz ve Hipnoterapi*, Seha Neşriyat, İstanbul 1993, s.32-34; William Kroger, *Clinical and Experimental Hypnosis*, <http://www.lucidexperience.com/HypnoPapers/512.html>